

Včeraj se je začela pred
Verdunom odločilna bitka.

NEMCI PRAVIJO, DA BO MESTO V NAJKRAJŠEM ČASU POPOLNOMA RAZDEJANO. — OBSTRELJEVANJE JE TAKO SILNO, DA GA ČUTIJO CELO V PARIZU. — VREME JE ŠE PRECEJ UGODNO. — KRVAVI SPOPADI PRI HRIBU LE MORT HOMME. — NEMCI SO DOBILI V ZADNJIH 24 URAH PREKO 100,000 MOŽ OJAČENJ. — NEKATERE VASI SO ČISTO RAZDEJANE.

London, Anglija, 13. marca. — Nemška fronta pri Verdunu ima obliko polkroga in je dolga kakih pedeset angleških milj. Ob tej fronti je na tisoče in tisoče nemških opov, vseh kalibrov in velikosti. V zadnjih štirindvajsetih urah so dobili Nemci preko 100 tisoč mož ojačenj. Cesar Viljem je baje zopet dospel na fronto in inšpiciral armado.

Pri Verdunu je najmočnejša francoska postojanka Le Mort Homme. Nemci jo obstreljujejo podnevi in ponoči in so jo skoraj že popolnoma razrušili. Obstreljevanje je tako silno, da se še celo v Parizu, ki je oddaljen od te točke 135 angleških milj, trese zemlja.

Tam, kjer so stale vasi Vaux, Eix, Moulainville, Damloup in Brass, so le še kupi razvalin.

Ne sme se pa misliti, da Francozi mirujejo. Francoske baterije se izvrstno obnašajo in so povzročile Nemcem velikansko škodo.

Vojaški strokovnjaki pravijo, da se ni še nikdar od začetka vojne v enem dnevu porabilo toliko municije in vojnega materiala kakor večeraj in danes. Nemci bodo v teku osemindvajsetih ur vpriporili na Verdun splošen napad. Od tega napada bo vse odvisno. Ako se bo Francozom posrečilo, pognati Nemce nazaj, bo Verdun izven vsake nevarnosti.

Pariz, Francija, 13. marca. — Tukajšnji vojaški strokovnjaki so zelo presenečeni, ker so še večeraj zatrjevali, da je bitka pri Verdunu faktično končana. Danes je bilo razglašeno, da Nemci nikakor nečijo odjenjati, ampak da nameravajo vpriporiti odločen napad na Verdun. Napad se bo začel danes ali jutri.

Pariz, Francija, 13. marca. — Francoski generalni štab poroča:

Severno od Verduna ni bilo večeraj nikakih infanterijskih napadov, pač je pa sovražna artilerija obstreljevala vasi, ki se nahajajo v okolici. Večina vasi je zelo poškodovanih.

Nad železniško postajo pri Brioules se je pojavilo danes šest naših zrakoplovov in vrlo nujno preko 130 bomb. Postaja je popolnoma porušena.

Pariz, Francija, 13. marca. — Francosko vojno ministrstvo razglasi:

V bližini Croix des Colmes se je posrečilo našim vojakom zavzeti nemške strelne jarko v dolžini 300 metrov. Vjeli so kakih petdeset nemških vojakov in zaplenili precej vojnega materiala.

Na ostali fronti je položaj neizpremenjen.

Pariz, Francija, 13. marca. — Častniki, ki so se vrnili z verdunske fronte poročajo, da so se vršili v petek pri vasi Vaux strahoviti boji. Francozi so neprestano napadali, njihova artilerija je kar kosila nemške čete. Pobočje gore je na nekaterih mestih tako strmo, da ga skoraj ni mogoče preplezati.

Bavarski vojaški, ki so priznani hribolazci, so se začeli plaziti med skalovjem, stopali so drug na drugega in se vlekli s pomočjo vrvi naprej. Predno so dospeli do obronka, so stopile naše strojne puške v akcijo in trupla so se začela valiti po pobočju. Ta strašni prizor bo ostal vsakemu, ki ga je videl, do smrti v spominu. Lahko se reče, da je tekla v tem kraju kri v potokih.

Ravno tako obupni so bili boji zapadno od vasi Vaux. Strelni jarki so bili polni razmesarjenih trupel in krvi.

London, Anglija, 13. marca. — Neki tukajšnji brzojavni agenturi so sporočili iz Amsterdama, da je nizozemsko-belgijska meja južno od Maasstrichta, ki je bila več tednov zaprta, zopet odprta za javen promet.

Berlin, Nemčija, 13. marca. — Pri Verdunu se ni zadnjih 24 ur ničesar posebnega pripetilo. Danes je začela naša artilerija zopet obstreljevati mesto, ki je, kakor pravijo vojaški strokovnjaki, že popolnoma razdejano. V mestu ni nobenega civilnega prebivalca.

Kakor hitro bo francoska posadka izprevidela, da preti Verdunu resna nevarnost, se bo umaknila.

Nemški letalci so neprestano v akciji. Včeraj so obstreljevali železniško progo, ki vodi iz Clermonta proti Verdunu.

Vreme je še precej povoljno. Dnevi so precej mrzli, toda jasni, kar je za našo artilerijo zelo velikega pomena. Včeraj je dospel na nemško fronto nemški cesar, ki je izjavil, da je s položajem popolnoma zadovoljen.

Zahteve Nemčije.

Polkovnik House je pojasnil pred sedniku Wilsonu, kaj zahteva Nemčija. — Nezadovoljnost.

Washington, D. C., 13. marca. — Iz zanesljivega vira se je doznalo, da je polkovnik House pojasnil predsedniku Wilsonu, kaj zahteva Nemčija. — Nemčija nikakor ne bo skleniti miru, če bi pa vseeno prišlo do mirovnihih pogajanj, bi zahtevala sledeče:

Zavezniki morajo dati Nemcem nazaj vse nemške kolonije, katere so zasedli tekom sedanje vojne. Vojne odškodnine ne bo zahtevala in je tudi ne bo nikomur plačala.

Črnogorsko, srbsko in albansko ozemlje se bo razdelilo med Avstrijo, Bolgarsko in Grško.

Poljska bo dobila avtonomno vlado.

Turčija se mora enkrat za vselej opustiti angleškega upliva.

Nemčija bo izpraznila Belgijo in vse francosko ozemlje, katerega je zasedla. Rusija bo dobila Perzijo, Anglija pa ne bo ničesar izgubila in ničesar dobila.

Zavezniki seveda niso s tem zadovoljni. Nemčija pravi, da prej ne bo na Balkanu miru, dokler se ne razdeli Srbije, Črnogore in Albanije med Avstrijo, Bolgarsko in Grško.

Prebivalstvo v Mali Aziji za mir.

London, Anglija, 13. marca. — Neko poročilo iz Aten na Grškem na Reuterjev urad pravi, da so prišla na Grško pisma iz Carigrada, v katerih se namigava, da je poslalo prebivalstvo v maloazijskih mestih Brussa, Koenich in drugih mestih spomenice turškemu prinцу Vahidu Eddine ter so ga prosili, naj se obrne do sultana s prošnjo, skleniti mir kolikor mogoče hitro.

Bolezen generala Gallieni.

Paris, Francija, 13. marca. — General Gallieni, francoski vojni minister je še vedno bolan ter se ne more posvetiti še za več dni svojim dolžnostim v vojnem ministru. Njegovi zdravniki zahtevajo, da ostane miren, dokler se mu popolnoma ne povrne zdravje.

Trdovraten Mehikanec.

El Paso, Texas, 13. marca. — Vojaški zdravniki v Fort Blissu so se trudili danes, da bi rešili življenje Antonia Mirande, Villovega roparja, ki je bil ranjen pri napadu na Columbus v New Mexico.

Miranda je bil ustreljen v nogo ter bi mu morali odrezati nogo, ker se je pojavil prisad. Ko so ga poskušali omaniti z etrom, da bi ga operirali, se je na vse kriplje branil ter pri tem preklinjal zdravnike, vse Amerikance ter Združene države in umrl dve uri po operaciji.

Boji pri Kolki.

Petrograd, Rusija, 13. marca. — Rusko vojno ministrstvo poroča, da so se pri Kolki v Galiciji vršili med ruskami in avstrijskimi predstražami vroči boji. Rusi so vjeli 30 mož in zaplenili precej vojnega materiala.

V Kavkazu so se morali Turki pri reki Kalopoytasom umakniti. V Perziji so zaplenili Rusi v bližini Kermanshaha osem topov.

Kardinal Gotti bolan.

Rim, Italija, 13. marca. — Kardinal Gotti, šef propagande za razširjanje vere, je smrtonočno zbolel. — Kardinal je star 82 let.

Švedska kraljica bolna.

Stockholm, Švedska, 13. marca. — Zdravniki so dognali, da ima švedska kraljica Viktorija vnetje sapnika. Svetujejo ji, da naj se poda v južnejše kraje, ker je zrak na Švedskem zanjo veliko preoster.

POZOR ROJAKI!

Kdor se nima Slovensko-Ameriškega Koledarja za leto 1916, naj ga nemudoma naroči. V zalogi ga imamo samo še nekaj izvodov. — Stane s poštnino vred 35 centov. Naročite ga takoj!

Slovenian Publishing Co., 82 Cortland St., New York, N. Y.

Zadržani Portugalci.

Nemci zadržujejo portugalske konzule in druge državljane. — Poslanika so preiskali.

London, Anglija, 13. marca. — "Gazette de Lausanne" piše, da je izjavil portugalski poslanik na Nemškem, da so Nemci preiskali njegovo prtljago in ono njegovega spremstva, ko je zapušal Berlin, dasi je proti temu odločno protestiral. Poleg tega je tudi zatrnil, da so Nemci zadržali v Nemčiji portugalske podkonzule in druge portugalske državljane.

Iz Dunaja poročajo, da piše "Neue Freie Presse", da je izjavil portugalski poslanik na Dunaju, da je Portugalska prijazna Avstriji in da niso bili zaplenjeni nobeni avstrijski parniki, niti niso bili aretirani avstrijski podaniki ali pa izgnani.

Washington, D. C., 13. marca. — Danes je naznanilo portugalsko poslanstvo, da se je umešala Portugalska v vojno na prigovor Anglije, in sicer na podlagi stare pogodbe med obema državama, ki je bila v veljavi že kakih petsto let.

V izjavi, ki jo je dal portugalski poslanik vikonte de Alte, se glasi, da izvira dotična pogodba še od 16. julija 1373 leta ter je bila sklenjena med Edvardom III., angleškim kraljem in pa Ferdinandom iz Portugalske. Stare prijateljske zveze so bile še oživljene, ko sta se oba naroda večkrat bojevala ramo ob ramo v napoleonskih in drugih vojnah.

Rim, Italija, 13. marca. — Italijanski naslovničniki, ki imajo svoje pošiljnice na zaplenjenih nemških parnikih v porutgalskih pristaniščih, so bili obveščeni, da je dovolila portugalska vlada, da dobe svoje blago, ki je bilo namenjeno v Italijo.

Internirani nemški parniki v Braziliji.

Rio Janeiro, Brazilija, 13. marca. — Predsednik Braz se je posvetoval s svojimi ministri za finančne in zunanje zadeve glede krize, ki grozi Braziliji vsled pomanjkanja potrebnih parnikov.

Baje se je odločil predsednik za to, da bo začel pogajanja s prizadetimi vladami, da bi najela Brazilija nemške in avstrijske parnike, ki so internirani v brazilijanskih pristaniščih, če ne za drugega, pa vsaj za službo ob obrežju Brazilije.

Železničarji in njihove zahteve.

Cleveland, O., 12. marca. — Zahteve železničarjev za osemurni delavni čas bodo po zatrdilu predsednika železničarske organizacije predložene uradnikom železnic danes čez en teden. Omenjeni predsednik, W. G. Lee, se je ravnokar vrnil iz Chicago, kjer so bili šteti glasovi železničarjev.

Te zahteve bodo predložene tako, kakor so jih formulirala uradna glasovanja ter bodo poslana na vse odbore 528 železnic v Združenih državah. Ti odbori jih bodo potem predložili svojim železničarjem in trideset dni odloga bo dovoljena železničarjem, da odgovore.

Požar.

Buffalo, N. Y., 13. marca. — V poslojpu International Agricultural Co., je nastal danes požar, ki je povzročil za \$450,000 škodo. — Kakor je nastal požar, se dozdaj še ni moglo dognati. — Požarna bramba je bila šest ur neprestano na delu, predno se ji je posrečilo ogenj omejiti.

Italijanske ministrske krize.

Rim, Italija, 12. marca. — Počučeni krogi so mnenja, da ministrska kriza še ne bo tako kmalu nastopila. Pri seji, ki se bo vršila 18. marca bodo poslanci najbrže izrekli ministru zaupnico. — V slučaju ministrske krize bo na vsak način ostal zunanji minister Sonnino.

Brezplačno

dobe val naš naročnik v Pennsylvaniji knjižico "Nova postava s pomembnimi delavci v Pennsylvaniji". Spisal je to knjižico Kosta Rakovnik, avtor.

Angleži poraženi.

Nemci poročajo, da so bili Angleži severno od Adena strahovito poraženi. — Londonske vesti.

Berlin, Nemčija, 13. marca. — V Carigradu je bilo danes izdano sledeče uradno poročilo:

Pri Felahie v Mezopotamiji se je vršila izvanredno vroča bitka, v kateri so izgubili Angleži preko 5 tisoč mož. Neka angleška kolona, sestojeca iz 6000 mož infanterije, 600 mož kavalarije ter 30-centimetrskih topov, je prodirala izpred Šejk Osmama severno od Adena, da bi zavzela mesto Afis.

Angleži so napadli turške čete pri El Bahiti, pa so se morale po tri ure trajajočem boju umakniti, ker so bili Turki v premoči.

Pri El-Emelhale, štiri kilometre južno od Afisa se je bila odločilna bitka. Angleži so izgubili preko 5 tisoč mož in večji del artilerije.

London, Anglija, 13. marca. — Reuterjevi brzojavni agenturi so sporočili atenski dopisniki, da je prebivalstvo treh maloazijskih okrajev naprosilo sultana, da naj odstavi Enver pašo, turškega vojnega ministra. — Koliko je resnice na tem, se seveda zdaj še ne ve.

Potres v Italiji.

Rim, Italija, 13. marca. — V okolici Benetk, Ancone in Florencie se je pojavil večeraj precej močan potres. Potresni sunki so trajali od deset do dvajset sekund. Opazovalnica v Florenci je dognala, da je bilo izhodišče potresa v oddaljenosti gristo milj, najbrže nekeje v Jadranskem morju.

Veliki nemški admiral zbolel.

Berlin, Nemčija, 13. marca. — Veliki nemški admiral pl. Tirpitz, državni tajnik državnega mornariškega urada, je resno zbolel.

Smrtna obsodba.

Newark, N. J., 13. marca. — Tukaj je bil danes obsojen na smrt v električnem stolu James Bovino, ker je ubil posebnega stražnika Miserinda v neki plesni dvorani. Umreti bo moral v tednu, ki se začne s 7. majem.

Pozor pošiljatelji denarja!

Tekom vojne smo odposlali hranilnicam, posojilnicam ter posameznim osebam na KRANJSKO, ŠTARJSKO, ISTRSKO, KOROŠKO, HRVATSKO, in druge kraje v AVSTRO-OGRSKI blizu 7 ml. milijonov kron. Vse te pošiljke so dospale v roke prejemnikov, ne tako hitro kakor prej v mirnem času, toda zanesljivo. Od tukaj se vojakom ne more denarja pošiljati, ker jih vedno prestavljajo, lahko pa se pošlje sorodnikom ali znancom, ki ga od nas pošljejo vojakom, ako vedo za njegov naslov.

Denar nam pošljite po "Domestic Postal Money Order" ter priložite Vaš stanečen naslov in naslov osebe, kateri se ima izplačati. Cene:

K.	\$	K.	\$
5...	.85	120...	16.20
10...	1.50	130...	17.55
15...	2.20	140...	18.90
20...	2.85	150...	20.25
25...	3.55	160...	21.60
30...	4.20	170...	22.95
35...	4.90	180...	24.30
40...	5.55	190...	25.65
45...	6.25	200...	27.00
50...	6.90	250...	33.75
55...	7.60	300...	40.50
60...	8.25	350...	47.25
65...	8.95	400...	54.00
70...	9.60	450...	60.75
75...	10.30	500...	67.50
80...	10.95	600...	81.00
85...	11.65	700...	94.50
90...	12.30	800...	108.00
100...	13.50	900...	121.50
110...	14.85	1000...	135.00

Ker se zdaj ome denarja skoraj vsak dan menja, smo primorani računati po najnovejših cenah in bomo tudi nakazovali po njih. — Včasih se bo zgodilo, da dobi naslovnik kaj več, včasih pa tudi kaj manj. List dospel na sprednjo stran per dni kameje in med tem, ko dobi naslovnik list v roko, se pri nas ome denarja še večkrat spreminja.

TVEDKA FRANK BANKER, 82 Cortland St., New York, N. Y.

Nič umešavanja v Mehiki.
Soglasje z mehiško vlado.

ZDRUŽENE DRŽAVE BODO POSTOPALE SKUPNO S CARRANZO. — NOTA ZDRUŽENIH DRŽAV CARRANZOVI VLADI. — WILSON DOVOLIL CARRANZO RABO AMERIŠKEGA OZEMLJA. — LANSINGOVA IZJAVA. — ZDRUŽENE DRŽAVE NE BODO INTERVENIRALE. — VILLA BEŽI PROTI VZHODU. — EKSPEDICIJA SE ŠE NI PRIČELA. — FUNSTON ZANIKAVA. — AMERIŠKE ČETE OB MEJI.

Washington, D. C., 13. marca. — Predsednik Wilson je danes ugodil prošnji Carranzove vlade za skupno preganjanje oboroženih roparjev, kakor so Villa in njegovi privrženci, ter za zasledovanje čez mejo. Istočasno je naznanil državni tajnik Lansing po predsednikovem naročilu Carranzovi vladi, da je ta pogodba zdaj popolna in že v veljavi.

Do tega se je odločil predsednik po posvetovanju z Lansingom in nekaterimi voditelji v kongresu. Pozno popoldne je poslal tajnik Lansing tozadevno noto ameriškega konzula Sillimanu v Guadalajaru v Mehiki, da jo izroči mehiškemu zunanjemu ministru.

Washington, D. C., 13. marca. — V sledečem je v kratkem nota, ki jo je poslala ameriška vlada Carranzu in v kateri so Združene države privolile v skupno postopanje in prekoračenje meje, ki loči Združene države in Mehiko:

— Vlada Združenih držav je prejela uljudno noto Carranzovega zunanjega ministra, Senor Acune ter je čitala z zadovoljstvom njeno vsebino z ozirom na medsebojno dovoljenje in skupno preganjanje zločincev, ki ogrožajo obmejne kraje.

— Vlada Združenih držav radi nenavadnih razmer rada dovoli, da smejo mehiške oborožene čete prekoračiti mejo v Združene države v preganjanju omenjenih roparjev, ki so izvršili že toliko zločinov, od katerih nudi zadnji napad na mirno prebivalstvo v Columbus, N. M., žalosten zgled.

— Vlada Združenih držav je prepričana, da je ta dogovor zdaj v veljavi in da se ga moreta obe stranki posluževati brez nadaljnjih pregovorov.

— V veliko zadovoljstvo vlade Združenih držav je pokazala vlada mehiške republike, da ima dobre in iskrene namene in da ne nasprotuje preganjanju in zasledovanju zločincev, ki je mislil, da je na varnem onkraj meje.

— V istem prijateljskem duhu se bo tudi vlada Združenih držav poslužila prednosti, ki jo je dovolila Carranzova vlada ter je prepričana, da se bo z združenim silam kmalu posrečilo iztrebiti zločinstvo in nepostavnost iz prizadetih in ogroženih krajev, da se bo mir povrnil v kraje, ki leže ob meji med mehiško in ameriško republiko.

Poleg tega je izdal državni tajnik še sledečo izjavo v pojasnilo:

— Da bodo odstranjena vsa nesporazumljenja, ki vladajo v Združenih državah ali Mehiki, me je pooblastil predsednik, da izdam to izjavo v njegovem imenu in v javno zagotovilo, da bodo omejene vojaške operacije, ki jih namerava podvzeti ta vlada, samo na že naznanjen cilj, da se pod nobenim pogojem ne bodo tikale prikrajšanja neodvisnosti Mehike in da se ne bodo razvile v nikakovo umešavanje v notranje zadeve naše sestrške republike. Nasprotno, kar se vrši sedaj, je tako preračunjeno, da je izključena vsaka možnost intervencije.

El Paso, Tex., 13. marca. — Francesco Villa je nepričakovano krenil proti vzhodu, kakor zatrjujejo poročila, ki jih je dobil general Gavira, mehiški vojaški poveljnik posadke v Juarezu. Tako se je torej zatekel Villa drugam, kakor so sprva domnevali in stran od krajev, v katerih so se začeli zbirati ameriški vojaški. To poročilo je dobil Gavirov pribočnik, polkovnik Gonzales, ki stoji na čelu mehiških čet, ki stražijo kolonijo Mormoncev v Casas Grandes.

Brzojavne žice med Juarezom in omenjeno kolonijo so Villovi močje prerežali, a jih je pustil Gonzales popraviti.

Tako v Ameriki, kakor v Mehiki so bili vojaški uradniki mnenja, da se bo skrival Villa v gorovju Sierra Maderas. Kljub temu pa mislijo Carranzovi poveljniki, da se Villa ne bo mogel dolgo časa skrivati, ker ga hočejo obkoliti Carranzove čete, pa eni in ameriške čete na drugi strani.

San Antonio, Texas, 13. marca. — Pod poveljstvom brigadnega generala John Pershinga je zbranih na mehiški meji že dovolj vojaštva, da začne z zasledovanjem Francesca Ville, je danes naznanil general Frederick Funston, glavni zapovednik.

Pozno nocoj se je izrazil Funston, da se ekspedicija še ne bo začela v torek in da so vse vesti, ki trdijo nasprotno, neresnične.

Poročilo iz Columbusa, N. M., naznanja, da je ob meji zbranih že kakih 12,000 vojakov s potrebno gorsko in poljsko artilerijo.

ZA ZEDINJENE DRŽAVE SEVERNE AMERIKE.

Sedež: FOREST CITY, PA.

Inkorporirano dne 21. januarja 1902 v državi Pennsylvania.

GLAVNI URADNIKI:

Predsednik: JOŽEF PETERNEL, Box 95, Willock, Pa.
I. podpredsednik: KAROL ZALAR, Box 547, Forest City, Pa.
II. podpredsednik: LOUIS TAUCHAR, Box 835, Rock Springs, Wyo.
Tajnik: JOHN TELBAN, Box 707, Forest City, Pa.
II. tajnik: JOHN OSOLIN, Box 492, Forest City, Pa.
Blagajnik: MARTIN MUHIČ, Box 637, Forest City, Pa.
Podblagajnik: JOSIP ZALAR, 1004 North Chicago St., Joliet, Ill.

VRHOVNI ZDRAVNIK:

Dr. MARTIN IVEČ, 900 Chicago St., Joliet, Ill.

NADZORNI ODBOR:

Predsednik: IGNAC PODVASSNIK, 4734 Hatfield St., Pittsburgh, Pa.
I. nadzornik: JOHN TORNIC, Box 622, Forest City, Pa.
II. nadzornik: FRANK PAVLOVČIČ, Box 705, Conemaugh, Pa.
III. nadzornik: ANDREJ SLAK, 7713 Issler Ave., Cleveland, Ohio.

POROTNI ODBOR:

Predsednik: MARTIN OBREŽAN, Box 72, East Mineral, Kan.
I. porotnik: MARTIN ŠTEFANČIČ, Box 78, Franklin, Kan.
II. porotnik: MIHAEL KLOPČIČ, 528 Dawson Ave., R. F. D. 1, Greenfield, Detroit, Mich.

UPRAVNI ODBOR:

Predsednik: ANTON HOČEVAR, R. F. D. No 2, Box 11½, Bridgeport, O.
I. upravnik: ANTON DEMŠAR, Box 135, Broughton, Pa.
II. upravnik: PAVEL OBREGAR, Box 402, Witt, Ill.

Dopis naj se pošilja I. tajniku Ivan Telban, P. O. Box 707, Forest City, Penna.

Društveno glasilo: "GLAS NARODA."

Upokojeni rodoljub.

Spisal Fran Milčinski.

Ne rečem, če je človek pijan: pijane, če ga ne posadiš v dim, smrad in sum, se pritoži, da je dolga. Toda trezen biti in trezen se voziti v nedeljo zvečer z dolenskim vlakom proti Ljubljani, je huje od vse! Ves vlak je pijan, kolikor ga je, še lokomotiva se sumljivo zaletava po postajah.

Ono nedeljo sem imel opravke na Dolenskem. Naneslo se je tako, da sem zvečer, namenjen na vlak, trezen prišel na postajo, za res trezen — saj pijančevanje je le gusna razvada, pičica pa je bila tudi bolj slaba.

Vlak je bil kakor potujoča menažerija. Čudni zverinski glasovi so se razlegali iz njega, za potnimi okni so se spenjale in premikale neznane bitja — ali so bili ljudje, ali so bile hijene, se ni dalo ločiti. Rejeni izprevedniki me je prijazno porinil v voz, le noter v kurnik, da nas bo več.

V vozu je smrdelo in se kadilo in videlo se ni nič. Iskal sem, kam bi sedel. Tačas se premakne vlak in v takim sunkom, da sem koj našel svoj sedež in sicer na dolgih bedrih kmetskega mladčiča, ki je ležal in smrčal na klopi. Sedel sem s precejšnjo silo, kar mi je bilo jako žal, kajti olikan človek sem in ne ljubim klofut.

Moledni se je zgenil, ne vem, ali je zamrmral ali je zasmrčal, zdrnil se pa ni in kazalo je, da ostane mir ohranjen.

Nasproti so sedele tri ženske, glasne in vesele. Pri njih je stal rejeni izprevednik, tudi njemu se je poznalo, da se vozi z dolenskim vlakom. Nemara so se mu bili tisti hip izmuznili iz spomina dotični propisi službenega navodila: ni mu bilo jasno, ali naj ščiplje vozne listke ali naj ščiplje ženske — pa je ščipal — oboje.

Ženske tega seveda niso trpele, ker so bile tri vkupce. Z razposajenim vrščem so ga sunile od sebe, da je odletel in se vsedel ob mojo stran. Pa bi bilo še vse dobro, toda zgodilo se je, da se sedel smrčecemu mladčiču baš na usta in nos ter mu hipoma in temeljito zaprl sapo: to pa je bilo napak.

Moledni je bil pijan, kakšen pa; ali tako pijan vendar ne, da ne bi pogrešal sape. Krčevito se je obrnil in zarjul, jaz in izprevednik sva skočila vsak v svoj kot, fant pa je planil kvišku in potem prišel se rotiti in pridušati — ljubi moj človek: kaj takega še nisem slišal! Povedal mi pravzaprav ničesar določnega, — prebujal je le vobče, to pa v vseh legah in načinih, takorekoč simfonično ali absolutno, ustvarjajoč zgolj nekako splošno razpoloženje, kakor pravijo glasbeniki. In kletvina se mu je vlekla brez konca in kraja kakor Wagnerjeva melodija.

Izbuljenih oči se je pri tem izvajanju oziral počasi po vozu. Ko mu je pogled postal ob meni, sem

si hotel pridobiti njegovo naklonenost in sem mu izrekel svoje priznanje, da stari Slovani niso znali tako kleti.

Popadel pa je te besede pri narobe koncu in je zarohnel, kaj in kdo in tristoštev ogrskih marogastih hudičev, on je Slovan, in v dokaz temu je pri tej prici zahteval slovensko himno. Ta se je tako glasila iz njegovih ust:

"Mej duš Slovani, prokleti hudič, naša reč slovanska, fiks-lavdon, sakramensko živ, kljke, dokler, harduš krščen, naše verno srce, kručinal krvav, za naš narod bije!"

Vsi v vozu so vstali, se odkrili in zraven peli. Lepo ni bilo, pa zanimivo: dragocen prispevek k domačemu narodopisju. Še očenaš bi bil rad slišal, kako ga moliti ta mladčič.

Toda splošno navdušenje je porabil rejeni izprevednik, snuknil je vun in mene je potegnil seboj.

Prerila sva se skoz tri druge menažerijske vozove, take, kakršnega sva pravkar zapustila; od prli je majhen poseben oddel, sam štiri sedeže je imel, potisnil me je noter in vrata zopet zaprl. Hvala Bogu! Tukaj se je dalo dihati, tukaj je bil zrak razmeroma kakor na vrhu Triglava. — En sam človek je bil v tem oddelu. V kotu je sedel pri oknu, glavo sklonjeno v roki, in ker sem mislil, da spi, sem rekel bolj sebi nego njemu:

— Lahko noč!
A ni spal. Počasi je dvignil glavo, me pogledal, pomikal je z globokim vzdihom odgovoril:

— Lahko noč!

Zdaj sem ga spoznal. Bil je gospod F., rodoljub, širok srčne slovenske domovine povsodi znan priljubljen in spoštovan. Od srca me je veselilo, da sem našel na tako prijetnega družabnika potokel sem ga po rami in mu stresel roko:

— Živio rodoljube! — sem rekel. — Kaj pa kaj narod in očetnjava in domovina, mili kraj?

Odkimal je z glavo. Zdaj sem zapazil nenavadno resni izraz njegovega lica. Odgovoril je počasi in nepremično je zrl predse: — Narod in očetnjava in domovina, mili kraj, kaj vem, kaj je z njimi! Zanje gre sedaj skrb mlajšim in poklicanejšim, jaz sem star, onemogel, nesposoben, jaz sem — upokojen rodoljub!

Bridko se je zasmejal in glavo sklonil v roki. Bil je videti moč, no potrt, nekaj hudega se mu je moralo pripetiti.

Polagoma mi je razodel, kaj. Bil je v Močilih. Močila so dolensko gnezdo z gnojem pred hišami, gnojnico po cesti in s peškim društvom "Majolika". Ta "Majolika" je priredila danes v proslavo svojega trimesečnega obstanika veliko slavnost v šotori, damami, koriantoli, odposlanih bratrstih društev, telegrami, pavovimi peresi in šaljivo pošto pa brez petja, zato da se ne moti zabava. Gospoda F. je navdušeno za stvar seveda tudi tja gna-

General Humbert, poveljnik verdunske posadke in vrhovni poveljnik francoske armade, general Joffre.

lo: idealnemu rodoljubu se je nemara zdelo, da izda domovino, če se ne udeleži narodnega slavlja v Močilih. Šel je torej, dasi ima že nekaj mesecev hrom želodec. Ta hromi želodec pa mu je postal usoden: Gospod F. ni mogel toliko piti, kakor se spodobi o takih priklakah, in iz tega vzroka se je zgodelo, da se mu je v častitljivo lice zabrusilo prezirno očitjanje, da sodi njegovo rodoljublje v zaslužen pokoj, njegova narodnost pa med škarte!

Zares hude besede za moža, ki se je kazal vsa svoja leta tako kristalno čistega in vnetega boritelja za stvar.

Bil je po pravici globoko užaljen.

Pozval me je in glas se mu je tresel, naj izjavim čisto nepristransko in brez oziroma na najino prijateljstvo, ali ni, odkar je mož vztrajno in neutrudno pohajal vse narodne veselice od konca do kraja, in ali sem ga kdaj videl na katerikoli teh veselice brez kozarca v roki.

— Ne, čast, komur čast, brez kozarca v roki ga nisem nikdar videl.

Zahvalil se mi je in me vprašal, ali je torej taktično, da ne reče — hvaležno, če se na tako gušnen način napade moža, ki je v delu za stvar siv postal oziroma plešast in ki je takorekoč na oltarju domovine žrtvoval svoje zdravje.

Če mu je slednje prav vsled prenapornega delovanja na tem polju odpoval želodec — ni čuda, da mu je odpovedal: narod se probuja in rodoljubna slavlja se množe od dne do dne — ako mu je torej želodec prav v delu in boju za stvar ohromel, potem se pravi zaničevati njega, gospoda F., toliko, kakor zaničevati hrabrega vojaka zaradi častne rane, prejete v boju za očetnjava.

Pritrdil sem mu iz polnega srca. Ogled se je.

— Saj bi rad, — je rekel, — če bi mogel, pa ne morem! V Močili sem se peljal z najboljšimi nameni. Na veselicnem prostoru so kuhali "obmejni golaž z narodnim kolkom". — Dobro, — sem rekel, — sem kaj z njim, da bo kaj podlage! — In potem sem se resno hotel lotiti pijače, da po žrtvovalne dame, ki strežejo, kaj iztržijo in da bo kaj dobička za stvar. Ti moj nesrečni želodec — ni šlo! Vse okoli mene je navdušeno pilo, jaz edini sem žalostno držal križem roke, požiral sapo in si hladil z njo želodec. Hudo mi je bilo, saj me poznate. Pa se spomnim na pokalice, kaj veste, one s sladko sodavico: otroci jih radi pijejo, ker šume, kakor ženske. Glej si, sem rekel, bom pa pokalice pil, te mi ne morejo škodovati, boljše bo pa le izgledalo, kakor nič. Stopim torej okoli šotorov, vprašam po pokalicah — toda svoji usodi nikdo ne uteče: nikoder jih niso imeli, komaj so razumeli, kaj hočem! Pač pa je

občinstvo postalo pozorno name, gledalo me je kakor tujo zver, in prišel je glasen gospod z rdečo fasado, bil je zelo prijazen in rekel je, da je predsednik "Majolike". Prijel me je pod pazduho, oprostil se je, da ne morejo ustreči moji želji, in prišel je razkladati, kako da letos na Dolenskem ni sploh nič pokalice, ker jih je vse uničila toča. Streljali so sicer zoper točo, toda zastoj: vsa letošnja letina je šla brizgat rakom, še toliko se ne bo pridelalo pokalice, da bi bile za seme. Tako nekako mi je pravil, pa s tako kričočim glasom, da se je zbirala okoli naju vedno večja gruča smejočega se občinstva. Mene je bilo sram. Ali me naj ima občinstvo res za tako prepretega in neolikanega? Zahvalil sem se torej vsiljivemu spremljevalcu za prijazno pojasnilo in pripomnil, da dobro vem, kaj so pokalice, in da ni res, da jih je toča pobila.

Pa kaj mi na to reče predznoš? In vsi naokoli seveda so se glasno krohotali. Reče, da se je zmotil: ne toča, ampak trtna us, ta je uničila vse pokalice, trtna us; ako hočem, mi lahko še gnido pokaže! — In dvigne roko in sproži tik pred mojim nosom nohet ob nohtu, čes, da je gnida tiste trtne uši.

Globoko ogorčenje je odsevalo iz poštenih oči gospoda F., ko mi je pokazal, kako mu je pred nosom z nohti tlesnil predsednik "Majolike".

Nazori o pokalicah in njih razmere s točo ali trtno ušjo gotovo da so lahko različni, nikakor pa ni bilo pravilno, da gre predsednik "Majolike" in z nohti tlesne gospoda F. pred nosom. Tega ne bi smel storiti — po mojem skromnem mnenju.

Gospod F. me je resno pogledal, globoko je zasopel in potem nadaljeval:

— Oprostil sem roko iz nadležnega objema in sem rekel:

— Gospod, vi ste pili! Pili ste gotovo iz najboljšega namena, to da iz vas govori vino, drugače ne bi žalili rodoljuba, rodoljuba, sem rekel, ki je vneto deloval za stvar, ko ste vi še platno ponujali na prodaj!

Dovolj rahlo sem mu povedal, kar mu je šlo, ne? — Še preveč rahlo. Oni pa pokonci, prišel je z rokami opletati in kričati.

— Lep rodoljub, — me je opo-
našal, — ki še za liter vina nima rodoljubija v sreči, taki rodoljubi sodijo v pokoj, v zaslužen pokoj sodijo taki rodoljubi, njih narodnost pa med škarte!

Tako je kričal, in vse naokoli mu je ploskalo, ne eden, van rečem, ne eden se ni zavzel zame, pač pa se je zbrala "Majolika" in mi olajšala odhod s prelepo narodno pesmico:

Pober' se ti hunevot preč,
da te ne bom vidla več,
da te ne bom vidla več!

Te veselice ne pozabim. Sicer pa: "Zrela hruska, če je ne utr-

gaš, pa sama pade!" — pravi pregovor. Kdo ve, ali nisem bil potreben, da me Močilani opominjo, kaj sem: upokojen rodoljub!

Pritisnil je čelo zopet ob šipo, obmolnil in zrl v noč.

Mož se mi je smilil. Tragika njegova usode — v vsem obsegu mu niti ni bila še jasna — me je genila.

Tolažil sem ga, da pevsko društvo "Majolika" pač še ne zastopa vesoljnega naroda.

— Vi ste stari, — sem rekel, — to je res; toda dandanes je ravno starost tisto, kar daje veljavo. Glejte, celo postavte sklepajo, kako je treba čuvati starino v prid in slavo domovine, v solah učenj varstvo, s prižnice ga pridigujejo. Poznam tudi urad, sem rekel, tam sede tako stari gospodje: brez bergelj si ne morejo nikamor pomagati. Pa ni govora, da bi šli v pokoj, kaj še! Nasprotno, na javne stroške jih bo država restavrirala, preslikala in konservirala, pa bodo še držali kakih trideset let. Tako se ravna s starimi gospodi! Le nikar ne obupati!

Genljivo je bilo videti, kako je svetel žarek upanja preletel lice gospodu F.

— Toda moj želodec, — je rahlo ugovarjal, — moj želodec res ni več za narodna slavlja!

— Gospod F., brez strahu! — sem rekel. — Tisti svoj želodec pošljite ali nesite v slatinsko zdravilišče, pa bo! Tam vam ga skrtajo in preplekajo, da bo kakor nov, in čili in zdravi boste lahko zopet delovali za stvar, kakor v svojih najboljših letih.

Legal sem. Vedel sem, mož s tem želodcem je brez rešitve izgubljen za stvar. In ne bo ne prvi, ne zadnji, ki ga onemogel želodec požene v tužno prognanstvo. Legal sem, vendar sem bil vesel, da sem čeprav z lažjo otež moža vsaj prvemu, najhujšemu navalu obupa.

Nadaljni pogovor nama je prekinil rejeni izprevednik, ki je porinil v najin oddelček še dva moža: orožnika z nataknenim bodalom in uklenjenega jetnika. — Rekel je, da takih dveh mož, ki potujeta takorekoč v uradnih poslih, ne more posaditi v menažerijo. Tako smo se štirje izbrani trezni možje vozili skupno oni konec do Ljubljane.

Na Angleskem ima vsak vlak svoj poseben voz za pijanice. Slična predba bi bila tudi na dolenski železnici nujno potrebna. Toda posebnega voza ne bo treba za pijanice, ampak seveda za trezne, ker je teh manj. In niti celega voza jim ne bo treba, majhen oddelek s štirimi sedeži bo zadostal. Toliko usmiljenja pač zaslužijo oni neobglenci, katerim je sojeno, da se morajo trezni voziti po dolenski železnici!

Plaz.

Benetke, Italija, 13. marca. — V okraju Agorda se je utrgal plaz in podsul pod seboj več hiš. 25 oseb pogrešajo. Agorda leži v italijanski provinci Belluna.

Visoka starost.

Thomas, Va., 13. marca. — V Washingtonu je umrl bivši zvezni senator G. H. Davir. — Star je bil 92 let.

NAŠI ZASTOPNIKI.

Kateri so pooblašeni pobirati naročnino za "Glas Naroda" in knjižice, kar tudi za vse druge v našo stroko spadajoče posle.

Jenny Lind, Ark. in okolica: Mihail Citar.

San Francisco, Cal.: Jakob Lovšin.

Denver, Colo.: Frank Skrabec.

Leadville, Colo.: Jerry Jamnik.

Pueblo, Colo.: Peter Culin, J. M. Koltz, Frank Janesh in John Germ.

Salida, Colo. in okolica: Louis Castello (The Bank Saloon).

Walsenburg, Colo.: Ant. Sautich.

Clinton, Ind.: Lambert Bolkar.

Indianapolis, Ind.: Alois Rudman.

Woodward, Ia. in okolica: Lukas Podbregar.

Aurora, Ill.: Jernej B. Verbič.

Chicago, Ill.: Frank Jurjovec.

Depue, Ill.: Dan. Badovinac.

La Salle, Ill.: Mat. Komp.

Joliet, Ill.: Frank Laurich, John Zalelet in Frank Bambich.

Oglesby, Ill.: Matt. Hribernik.

Waukegan, Ill.: Frank Petkovec in Math. Ogrin.

So. Chicago, Ill.: Frank Černe in Rudolf Požek.

So. Range, Mich. in okolica: M. C. Likovich.

Aurora, Minn.: Josip Rugina.

Chisholm, Minn.: K. Zgone in Jakob Petrich.

Duluth, Minn.: Joseph Shurabon.

Ely, Minn. in okolica: Ivan Gouže, M. L. Kapsh, Jos. J. Peshel in Louis M. Perusek.

Eveleth, Minn.: Jurij Kotze.

Gilbert, Minn. in okolica: L. Vesel.

Hibbing, Minn.: Ivan Pousc.

Kitzville, Minn. in okolica: Joe Adamic.

Nashvauk, Minn.: Geo. Maurin.

New Duluth, Minn.: John Jerina.

Virginia, Minn.: Frank Hrovatic.

St. Louis, Mo.: Mike Grabrian.

Klein, Mont.: Gregor Zonce.

Great Falls, Mont.: Math. Ulrich.

Red Lodge, Mont.: Joseph Jeraj.

Roundup, Mont.: Tomaž Paulina.

Gowanda, N. Y.: Karl Sterniša.

Little Falls, N. Y.: Frank Gregorcka.

Cleveland, Ohio: Frank Sakser, J. Marinčič, Chas. Karlinger, Jakob Resnik in John Prostor.

Barberton, O. in okolica: Math Krmar.

Bridgeport, O.: Frank Hočevar.

Colinwood, O.: Math. Slapnik.

Lorain, O. in okolica: J. Kumsa in Louis Balant.

Youngstown, O.: Ant. Kikelj.

Oregon City, Oreg.: M. Justin.

Allegheny, Pa.: M. Klarich.

Ambridge, Pa.: Frank Jakse.

Bessemer, Pa.: Louis Hribar.

Bradock, Pa.: Ivan Germ.

Bridgeville, Pa.: Rudolf Pleteršek.

Burdine, Pa. in okolica: John Kerzinsk.

Canonsburg, Pa.: John Koklich.

Conemaugh, Pa.: Ivan Pajk in John Zupančič.

Claridge, Pa.: Anton Jerina.

Boughton, Pa. in okolica: A. Demšar.

Darragh, Pa.: Dragutin Slavič.

Dunlo, Pa. in okolica: Frank Trobec.

Forest City, Pa.: K. Zalar in Frank Leben.

Farrell, Pa.: Anton Valentinčič.

Fitz Henry, Pa.: F. Gotlicher.

Greensburg, Pa. in okolica: Joseph Novak.

Irvin, Pa. in okolica: Fr. Demšar.

Johnstown, Pa.: Frank Gabrenja in John Polanc.

Luzerne, Pa. in okolica: Anton Oslonik.

Meadow Lands, Pa.: Georg Schultz.

Monessen, Pa.: Math. Kikelj.

Moon Run, Pa.: Frank Maček.

Pittsburgh, Pa. in okolica: Z. Jakšbe, I. Podvasnik, I. Magister in U. R. Jakoblich.

South Bethlehem, Pa.: Jernej Koprivšek.

Steelton, Pa.: Anton Hren.

Unity Sta., Pa.: Joseph Skerj.

West Newton, Pa.: Josip Jovan.

Willock, Pa.: Fr. Seme in J. Peteruel.

Tooele, Utah: Anton Palčič.

Winterquarters, Utah: L. Blažich.

Black Diamond, Wash.: G. J. Portenta.

Thomas, W. Va. in okolica: J. Brosich.

Thomas, W. Va. in okolica: Frank Kocijan in A. Korenčan.

Grafton, Wis.: John Stampfel.

Kenosha, Wis.: Aleksander Pezdur.

Milwaukee, Wis.: Josip Tratnik in Frank Meh.

Sheboygan, Wis.: Heronim Svetlin.

West Allis, Wis.: Frank Skok.

Rock Springs, Wyo.: A. Justin, Val Stalich in Valentin Marcina.

Kemmerer, Wyo.: Jos. Motek.

CENIK KNJIG

katere ima v zalogi

SLOVENIC PUBLISHING CO.

82 CORTLANDT ST NEW YORK N. Y.

MOLITVENIKI:

Skrbi za dušo, v platno vez. —50
Marija Varhinja, v platno vezano —50
Marija Varhinja, v usnje vez. \$1.20
Sveta Ura, v usnje vezano \$1.20
Rajski Glasovi, v platno vez.

Inkorporirana dne 24. januarja 1901 v državi Minnesota.

Sedež v ELY, MINNESOTA.

GLAVNI URADNIKI:

Predsednik: J. A. GERM, 507 Cherry Way or box 57, Brad-dock, Pa.

Podpredsednik: ALOIS BALANT, Box 106, Pearl Ave., Lor-rain, Ohio.

Glavni tajnik: GEO. L. BROZICH, Ely Minn.

Blagajnik: JOHN GOUZE, Box 105, Ely, Minn.

Zaupnik: LOUIS COSTELLO, Box 583, Salida, Colo.

VRHOVNI ZDRAVNIK:

Dr. MARTIN IVEC, 900 N. Chicago St., Joliet, Ill.

NADZORNIKI:

MIKE ZUNICH, 421—7th St., Calumet, Mich.

PETER SPEHAR, 422 N. 4th St., Kansas City, Kan.

JOHN AUSEC, 5427 Homer Ave., N. E. Cleveland, O.

JOHN KRŽIŠNIK, Box 133, Bardine, Pa.

POROTNIKI:

FRAN JUSTIN, 1708 E. 28th St., Lorain, O.

JOSEPH PISHLAR, 308—6th St., Rock Springs, Wyo.

G. J. PORENTA, Box 701, Black Diamond, Wash.

POMOŽNI ODBOR:

JOSEPH MERTEL, od društva sv. Cirila in Metoda, šte. 1, Ely, Minn.

LOUIS CHAMPA, od društva sv. Srca Jezusa, šte. 2, Ely, Minn.

JOHN GRAHEK, st., od društva Slovenec, šte. 114, Ely, Minn.

Vsi dopisi, tikačji se uradnih zadev, kakor tudi denarne pošiljave, naj se pošiljajo na glavnega tajnika Jednote, vse pri-tožbe pa na predsednika porotnega odbora.

Na osebna ali neuradna pisma od strani članov se ne bodo ostralo.

Društveno glasilo: "GLAS NARODA."

Pismo.

Narte Velikojja.

(Nadaljevanje.)

— Tako? — je povlekel grof. — Tako? Seveda, pošta gre po-časni, počasi, gospod oskrbnik, da pošta gre počasi. ...

Tega mož niti slišal ni. Po u-šesih mu je brnelo:

— Zasluzni križec, zaslužni kri-žec! — Saj sem slutil, o ti moj Bog, ti, sveti Bog, Janez, Janezi — si je dejal. — In zakaj ga se ni z gospodom?

Potem sta molčala. Urban se ni upal sam vprašati. — Može si po-vemo sami, kar treba! — si je de-jal. Gospod je bil čudno zamiš-ljen, kakor bi zbiral misli, iskal pravih besed, bil je čudno molčeč in si prekladal nogo, ki ga je bo-lela.

Na dvorišču ju je sprejela gos-pa. Vsa solzna in ginjena, Urbanu niti odzdravila ni. S sopro-gom sta se objela, poljubila, na-to so mu pomagali po stopnicah. Starec je ostal sam na dvorišču: zapeljal voz pod lopo in izročil Tomažu konja. In potem je hi-tel, kar so ga nesle njegove sta-re noge — v levi je čutil veliko utrujenost — hitel je čez dvori-šče k ženi. Ni se dobro odprl vrata, ko je že vpil:

— Ali nisem dejal, mati? Ali nisem dejal? In to je tvoj in moj sin!

Žena se je skoraj preplašila hrupnega prihoda.

— Kaj praviš? Ali je Janez prišel?

— To sem ravno hotel pove-dati!

— Kje pa je? — je nestrno vpraševala.

— No, potpi. Ali ne veš, kaj je z ujem? Nič ne veš? Janez je od-likovan? — ji je zavpil v uho.

— Vidiš ga, razsajaš, kakor bi bil fant!

— O, saj sem! Kar poglej! — Eden — dva, eden — dva! — Korakal je po kuhinji, dasi mu je leva povzročala bolečine.

— Jaz sem star vojak, žena! Eden — dva! — In kaj misliš, kaj je prejel? Kdaj ste pa ženske kaj vedele? Pohvalo? — Ne! — Medaljo? — Tudi ne! — In kaj ostane? Zasluzni križec, mati!

Ženica je z začudenjem gleda-la vanj. Pozabila je vprašati, po-zabila je vse.

— Pa ti povem: to je izjema! Navadni vojaki ne dobe kar tako. To je izjema in to ravno je tista pika: Zasluzni križec. In še nekaj: gospoda je rešil, kakone rešil; ali si kdaj kaj takega mislila? To je najin dečko. Škoda, škoda, da ga še ni!

Zdaj je šele prišla mati k be-sedi.

— Zakaj ga pa še ni? Večerja

bo mrla in potem bo vse zanič! — je pokazala na mizo.

— Morava počakati. Mogoče ga še nocoj ne bo; jaz pravim, da pelje gospodovega konja, da pe-lje Rjavčka! — Glej jo, mater, kar v paradi si, kar v paradi! In novo krilo? — Pravim, da mora-mo počakati; s konji je križ. V osebnih vlakih se ne vozijo. Kdaj so se vozili v osebnih vlakih!

— Kako si danes opravljena! Na, da ne boš rekla, da te nimam nič več rad!

In stari Urban je v fantovskem veselju, ves v zadregi in nerod-nen, poljubil svojo staro ženo.

V. Tisti hip je nekaj potrkalo na vrata. Žena si je vsa rdeča in v zadregi s predpasnikom zakri-rir zadregi zakrila obraz s predpas-nikom in rekla očitanje:

— Kakšni si, Urban! — Kaj je danes zlezlo vate, oče?

Glas se ji je tresel čudnega gi-njenja in neizmerne ponosa. Urban pa se je vzravnil, dasiravo sam nekoliko v zadregi, ter zavpil:

— Noter!

Zdela se je, da poveljuje cele-mu polku.

Vstopila je drobna hišna in rekla:

— Gospod kličejo!

Na vsako nadaljno vprašanje se je smejala in govorila neraz-umljive besede, majala z glavo, kazala s prsti in z obrazom, da ne razume.

Urban se je slednjič vstopil prednjo, in ko je še parkrat za-poredoma ponovila: Gospod kli-čejo! — je prikinjal:

— Recite, da pridem! Ali ste razumela? Pridem!

— Priden! — je zahihitala. In ko sta si še enkrat prikinjala in ko je prikinjala še žena, je dekl-a odšla. Strašno čudno se ji je zdela.

Za njo se je odpravil tudi Ur-ban. Po poti si je mislil sledeče:

— Zdaj vem, da sta se gospod in gospa pogovorila, in gospod je bil nevoljen. In zakaj bi ne bil? Vse je obrnila na glavo. Zdaj bo spet po starem. Kaj zato, če ne razumem gospe; oskrbnik mora razumeti ljudi, najprej ljudi, z gospe se je pomeniva. Kar čez noč nov gospodar, nov oskrbnik nova vratarica — gotovo je gos-pod uvidel, da ne gre! — In že-na, prav je, da nisem še povedal.

S takimi mislimi je šel po stop-nicah:

— Zdaj se odpre vsa pravica in vse bo spet po starem, — si je de-jal, ko je potrkal na vrata. — In po Janezu vprašam. ...

Gospod je sedel v naslonjaču, ves zavrt v šagreno odejo. Zra-ven je sedela gospa in mešala kavo. Urban je pozdravil, gospod mu je dal roko in ga povabil, naj prisede h kavi.

— Tako se lepo pričinja vse,

— si je mislil Urban. — Kako se lepo začenja vse!

— No, Urban, kako je z no-go? — je vprašal gospod. — Sli-šal sem, da Vas trga. Zelo mi je žal, ko slišim, da Vam dela ne-prilike, zelo. Vašo pomoč pri oskrbništvu bomo težko pogreša-li. Škoda, da ste zamislili!

— Da, da, gospod grof. — se je okajšal stavec. — Da, veste, — je pojecljal. — Gospe grofice ne razumem in 'potem. ... Iskal je besed, da bi razložil, a gospod ga je prekinil.

— Vem, to vem; gospa mi je že povedala, da Vam je bilo ne-rodno, a težko bomo pogrešali Vašo pomoč. Vseeno boste mo-rali Martinu kaj pomagati. In noga, seveda noga Vam nagaja; dajte se torej voziti. Saj Vam ni treba delati, nič delati, pri ko-njih bo že vse opravil hlapec. Če bi se kam peljali, nas popeljete, mi je že gospa povedala, — je dejal gospod.

Gospa mu je bila razložila sle-deče:

Da stanujejo zdaj v pritličju, ker Urbana boli noga, a soba — ima tudi lep razgled. In zanj pa je boljše, če je v pritličju. In po-tem: ne razume ga, tudi nerod-no je, če se mora pogovarjati preko tolmača, tudi ji ni prijet-no, če ji vedno šepa in drsi po sobi, — 'sicer pa je sam zado-voljen. ...

— In njegov sin mi je rešil . . . življenje!

Potemtakem bi mu morala biti še bolj podložna, — je meni-la gospa, — vedno in vsak hip hvalezna. Če bi malo strožje na stopila, bi že s pogledom očital ne-hvaležnost. In to bi bilo že huj-še. — Pa je menila, da tako ne prideta mnogo skupaj, in ko bo sta prišla, mu bo pokazala, da "kako ga ceni, da, kako ga — ceni. ... Ali ne? —

Toda zdaj je v resnici samo kocijaž!

Saj je zadovoljen; manj de-la ima, pustila sem mu isto pla-čo. Sam je tožil, da ga boli noga. Sploh mu je vse olajšano, vozi se lahko, kakor mu drago. In tege mu sploh ne smeva pokazati, d-je bil odpuščene. Če pa pošlje Martina in daš Lipniku oskrbni-štvo, sem jaz osmešana; niti u-kazovati bi mu ne mogla. Zme-rom bi mislil, da ga ne morem. Glavno je, da ima manj dela, in to mu je pogodi, vsaj rekel ni nič.

— Kako si to slabo naredila!

— Če ga ne razumem. ...

In raditega je vsa stvar ostal pri starem. Zakaj "zelo neum-no je, da, celo nerodno, izpreme-niti takoj čez noč nove razmere v stare", dasi se lahko stare raz-mere v nove.

Zaradi enega oskrbnika b-se kregala! — je očitalje rekl-gospa možu in mu ovila ranjeno nogo. — In čudni ljudje ste bili najlepšo sobo, z najlepšim raz-gledom, daste služincadi. ...

To je naredil oče v zahvalo Ti si pa res napravila slabo; ta-koj vse drugače, vse drugače. Popraviti morava.

Za zdaj še ne; bova že. In spodaj tudi ni tako nerodno; pre-beliti damo. Saj jim je vseeno in krivica se mu tudi ni zgodila. Zanj je pritličje boljše, komaj drsa z nogo po stopnicah. ...

Tako je ostalo vse v novem re-du. Gospod je nato poklical Ur-bana, ker mu je imel povedati — "važno reč".

— Kakor rečeno. — je nada-ljeval gospod. — Če se kam po-peljemo. Zdaj še nekaj drugega. Gospod je umolnil in si obri-sal čelo.

Urban je bil ob gospodovem zaključku ves zlezlel vase, ustni-ce in roke so mu trepetale.

Torej nič!

In tako je pričakoval, da se stvar zavrne; zdaj je videl, da se je vse potopilo.

Torej nič, nič! In v pritlič-ju ostanem in konjski hlapec!

Živo mu je stal pred očmi na-pihnjeni obraz in tista težka be-seda mu je grizla dušo. V sren-ca je peklo, peklo, kakor bi se bilo usedlo žareče železo.

Za Janeza bo prišel zasluž-ni križec, — je spet povzel gos-pod in zrl v staro, obledelo obli-je Urbana. Od teh besedah je v njegovih očeh zagorel živ bleisk.

Kakšen dober fant je bil pri-meni Vaš sin, — spet mu ni šla beseda. — Zmerom je bil ob me-ni, — je zaključil po kratkem in-mnjenem premoru.

Urbanu je šlo vse orepočasi. Ho-tel je v hipu izvedeti, kaj, kje, ka-ko, hotel je z ustne razbrati čisto druge besede, vse druge, ki mu v druge besede, vse druge, ki bi mu vsaj malo posvetile v težke dni.

— Kje je? — se je vpraševal, parkrat-se premaknil na stolu in nestrno, nestrno pričakoval.

— Kje je?

Skoraj ustrašil se je svojih be-sed. Zdela se mu je, da je zavpil, s tako nestrpnostjo je vprašal; v resnici je skoraj nerazumljivo zagrmel.

— Ostal je; veste, moj dragi Urban, Janez je bil nevarno ran-jen. ...

Rešil je mene, da sem lahko naznanil, kje stoji baterija — priborila sva prehod čez reko, — je narahlo pripovedoval grof. — In svojo hrabrost. ... Potolajite se, gospod, potolajite se, moj dra-gi Urban!

Urban se je ves tresel nezno-sne muke, ki mu je krčila sree. Kakor blisk mu še švignilo sko-zi možgane, ustnice so se mu kr-čevito stisnile, hotelo ga je zadu-šiti. Na solnčni poljani je videl svež grob in bel križ na njem in na križu priprosto napis:

— Janez Lipnik. —

V hipu se mu je zdela, da se vsa soba ponika nekam v nedoločeno smer, nato so šla okoli same ok-na, potem je plaval sam.

— Kaj ne, — je stisnil s straš-no bolečino, ki ga je tiščala v gr-lo. — Kaj ne, gospod grof?

Prijel je s tresočo roko za na-mizni prt in ga stisnil v pesti, poteze na obrazu so pričale o ne-izmernem boju in trpljenju.

— Kaj ne, Janez je mrtev, o, Janez je mrtev! ...

Starec je nepremično zri gos-podu v obraz. Ustnice je imel stisnjene, lice napeto pozorno, zdela se je, da so se oči vsesale na ustnice. In pričakoval je stra-šne besede, ki bo vse uničila, vse zamorila. ...

Gospod je nemo prikinjal.

— O, ti moj usmiljeni Bog! — je zahropelo v starcu. Za hip ni vedel sam zase: čudno je zma-jal z glavo, čuden sunek je pre-letel njegove ude, obraz se mu je skoraj smehljaj!

— Sem vedel! — je naposled pridružno dahnil. — Janez, Ja-nez, o!

In kakor bi se bilo čudo zgo-dilo: samo par hipov je trajal grozni trenutek, nato se je sta-rec vzravnil, zatrl pekočo brid-kost in vstal:

— Hvala lepa, gospod! Povej-te, kako je padel? Kje je pokopan! — Samo malo, malo so mu ustnice drgetale in glas se mu je tresel.

Gospod ga je prijel za roko in dejal:

— Sedite, če morete poslušati sedite, moj dragi Urban!

Starec je sedel; na licu mu je ležal mir, samo desnica, ki je le-žala na mizi, je komaj vidno tre-petala. Izza oknic je sijal na nje-govo staro čelo droben žarek.

Gospod je pripovedoval po-drobno in nadaljeval:

— In ko sem zbežal po strugi, me je zadelo krogla v no-go. Zavlekel sem se k prvemu te-lefonu in uravnal baterijo. Za-grmelo je, zagrmelo v drugič, in telefon je poročal: "Prehod!" — In kmalu je šla kolona k napa-du. Po preteku par ur me vpraša general po zdravju in mi čestita kmalu nato so prinesli Janeza.

Hropel je z zadnjim bleiskom v očeh je dahnil: "Ali ste reše-ni?" — "Sem!" — "In baterijo smo razbili?" — "Smo!" — "Go-spod, pozdravite doma!"

Grofu so se orosile oči, starec je sedel nemo, nepremakljivo in zdela se je, da hoče vsako besedo ujeti že s pogledom.

Prijel sem ga za roko. "Kje si ranjen?" Pokazal je prsi. Nato mu je roka omahnila, pogladil sem ga po čelu, nekaj je mrmral. Pri-tisnil sem uho k ustnicam: a bilo je nerazumljivo. Meni se zdi, da je molil. — Ali vam je slabo? — je sočutno vprašal, ko je videl, da Urbanu vedno bolj in bolj ble-di obraz. Okoli usten mu je igral grozen usmev, ki je pričal, da je bolel že tako neizmerne, da mu bo razbila sree in senca.

— Ne! — je dahnil. — Gospod, hvala lepa za vašo dobroto ob smrti Janezovi! — je mirno in počasi dejal, mirno in počasi, ka-kor bi govoril iz groba.

Hvala lepa!

In starec se je v tistem hipu sklonil na gospodovo desnico, ki je ležala na mizi. Po licu so se mu udrele solze. Gospod je čutil, kako drgetajo ustne na njegovi roki. Izkušal jo je odtegniti, a Urban jo je tiščal in vroče pol-jubljaj.

Hvala, gospod! ... Naj jo poljubim, gospod, kakor bi sina Janeza, kakor bi sina Janeza. ...

In jecljal je napol umljive be-sede, ves je trepetal, neizmerne muke, ki mu je stiskala sree.

(Konec prihodnjič).

Cepljenje proti koleri.

Iz spomenice, ki jo je izdalo avstrijsko ministristvo za notranje zadeve priobčujemo naslednje toč-ke:

1. Kali kolere (kolera-bacili) pridejo skozi usta v naše telo. U-mazane roke, onesnaženi predmeti (živila) posredujejo vstop bacilov v človeški organizem. Skrbna te-lezna snaga, predvsem v obvevanju z na kolero obolenimi ter pred oku-ženjem, če ni nikakih posebno ne-ugodnih zunanjih okoliščin. Ta o-sebna previdnost zahteva med dru-gim, da v okuženih krajih ne u-živamo nekuhanih jedi in da opu-ščamo celo kuhana jedila, če niso zavarovana pred okuženjem, n. pr. po muhah.

2. Ako je osebno varovanje ne-mogoče, zlasti če je osebno nego-vanje snage otežkočeno ali celo ne-izvedljivo, ako manjka potrebnih splošnih zdravstvenih naprav (o-skrbe za dobro vodo, brezhibnega odstranjevanja odpadkov itd.) in od-povedo varnostne in zadržne odredbe proti kolero (pravčasna naznanitev, izolacija, desinfekcija itd.), takrat zamore priti v poštev cepljenje proti kolero. Pri takih iz-rednih razmerah, n. pr. na bojnem polju, ali ako nastopa obolenje v številnih slučajih, ki niso nastali potom kontaktne infekcije (obče-vanje z na kolero obolenimi), bo to-rej misliti na cepljenje.

Ako so dani navedeni predpogo-ji, priporoča se varnostno ceplje-nje proti kolero zlasti osebam, ki imajo po poklicu stalno opraviti z na kolero obolenimi bolniki.

V nobenem slučaju pa ne more nadomestiti to cepljenje preizku-šenih brezpogojnih potrebnih var-nostnih in zadržnih naprav. Lete se morajo vsikdar, tedaj tudi če se je vršilo cepljenje, strogo in na-tlačno izvrševati.

3. Cepljenje se izvrši tako, da se dvakrat v presledku 5—6 dni stro-go vbrizga 1 cm kubični cepiva pod kožo.

4. Kot posledice se opažajo po in-jekciji čestokrat neznatne bole-čine, nadalje rdečica in oteklina na injekcijskem mestu, včasih gla-vobol in zvišanje telesne toplote do 38 stopinj C. Te posledice izgi-nejo po enem ali dveh dneh. Prav redkokrat se opažajo tudi nezna-tne.

Veliki knez Boris v Bukarešti.

Iz Bukarešte poročajo: Veliki knez Boris, nečak ruskega carja, je nepričakovano prispel v Bukare-što, kjer se je nastanil v ruskem poslanstvu. Kon" riral je z neka-terimi rumunskimi ministri. Kralja še ni posečil, ker se ta nahaja na lovu.

Razporeženje v Rumuniji je mir-nejše.

"Pester Lloyd" javlja od po-sebne strani iz Bukarešte:

Razporeženje je tukaj odločno mirnejše. Politični krogi, ki so o-stali trezni, odklanjajo avanturi-

ni, kratkotrajni želodčni ali čre-vni pojavi.

Pri nepovoljnem zdravstvenem stanju (predvsem v netju ledvic, pri nosečnosti) naj se cepljenje o-pusti.

5. Varnostni učinek cepljenja ne nastopi takoj, marveč šele po ne-katerih dneh in traja več mesecev. To varnostno cepljenje proti kolero pa nas ne brani zanesljivo infekcije — v nasprotju s ceplje-njem proti kozam, ki ga smatramo kot brezpogojno potrebno varstve-no sredstvo pri zatiranju koz. U-speh cepljenja proti kolero se mar-več javlja osobito v tem, da manj cepljenih oboli in umrje kakor pa-takih, ki niso bili cepljeni. Zdi se-tudi, da je bolezen pri cepljenih mnogo lažja.

Ker se ravno lahka obolenja la-žje prezejo ter tako pospešujejo razširjanje, mora tudi vsaki cep-ljenec strogo izpolnjevati vse pred-pise v obrambo kolere. Paziti ima-torej na zdravstveno stanje, takoj poklicati zdravnika ter naznaniti vsak sumljivi, četudi na sebi ma-lenkosti slučaj obolenja. Nikdo naj se ne da v zaupanju na var-nostni učinek cepljenja zapeljati, da bi zanemarjal prepotrebne ob-rambne predpise proti kolero.

Ako traja po cepitvi nastopiva boleča oteklina s trajno mrzlico čez dva dni ali ako se vsled cep-ljenja pojavijo kaka druga boleze-nska znamenja, treba je to takoj na-znaniti pristojni politični oblasti, ki potem uvede potrebne poizved-be. —

Razne zanimivosti.

Veliki knez Boris v Bukarešti.

Iz Bukarešte poročajo: Veliki knez Boris, nečak ruskega carja, je nepričakovano prispel v Bukare-što, kjer se je nastanil v ruskem poslanstvu. Kon" riral je z neka-terimi rumunskimi ministri. Kralja še ni posečil, ker se ta nahaja na lovu.

Razporeženje v Rumuniji je mir-nejše.

"Pester Lloyd" javlja od po-sebne strani iz Bukarešte:

Razporeženje je tukaj odločno mirnejše. Politični krogi, ki so o-stali trezni, odklanjajo avanturi-

ni, kratkotrajni želodčni ali čre-vni pojavi.

Pri nepovoljnem zdravstvenem stanju (predvsem v netju ledvic, pri nosečnosti) naj se cepljenje o-pusti.

5. Varnostni učinek cepljenja ne nastopi takoj, marveč šele po ne-katerih dneh in traja več mesecev. To varnostno cepljenje proti kolero pa nas ne brani zanesljivo infekcije — v nasprotju s ceplje-njem proti kozam, ki ga smatramo kot brezpogojno potrebno varstve-no sredstvo pri zatiranju koz. U-speh cepljenja proti kolero se mar-več javlja osobito v tem, da manj cepljenih oboli in umrje kakor pa-takih, ki niso bili cepljeni. Zdi se-tudi, da je bolezen pri cepljenih mnogo lažja.

Ker se ravno lahka obolenja la-žje prezejo ter tako pospešujejo razširjanje, mora tudi vsaki cep-ljenec strogo izpolnjevati vse pred-pise v obrambo kolere. Paziti ima-torej na zdravstveno stanje, takoj poklicati zdravnika ter naznaniti vsak sumljivi, četudi na sebi ma-lenkosti slučaj obolenja. Nikdo naj se ne da v zaupanju na var-nostni učinek cepljenja zapeljati, da bi zanemarjal prepotrebne ob-rambne predpise proti kolero.

Ako traja po cepitvi nastopiva boleča oteklina s trajno mrzlico čez dva dni ali ako se vsled cep-ljenja pojavijo kaka druga boleze-nska znamenja, treba je to takoj na-znaniti pristojni politični oblasti, ki potem uvede potrebne poizved-be. —

Na Finskem primanjkuje pše-nice, rži, krompirja, sladkorja in soli. Tudi transportnih sredstev ni. Petrograd trpi lakoto, na progi Petrograd-Moskva pa stoji 43.000 vagonov, polnih živil.

Na Finskem primanjkuje pše-nice, rži, krompirja, sladkorja in soli. Tudi transportnih sredstev ni. Petrograd trpi lakoto, na progi Petrograd-M

Lepa Mirjam.

Spisal Rado Murnik.

Z devetdesetimi goldinarji se je pripeljal mračnega jesenskega popoldne na Dunaj študirat zgodovino. Prvih štirinajst dni v semestru je dovoljeno poslušati predavanja katerekoli fakultete brezplačno. Tako sta šla enkrat s prijateljem medicinem h kirurgiji. Slavn profesor Albert je pravkar otvoril svoja predavanja. Dijaki, zlasti Čehi, njegovi rojaki, so ga sprejeli z burnim ploskanjem. Albert je bil govornik po milosti božji. Takoj s prvimi, klasično dovršenimi stavki je očaral in osvojil vsa srca. V uvodu je govoril o vzvišenosti in o težavah zdravniškega stanu. Mladi modroslovec Davorin kar ni obrnil oči od učitelja; z zdravega ogorelega mnega obraza mu je sevala mladeniška navdušenost. Konec predavanja se je šel prepisat v medicinski oddelek.

Stanovala sta s prijateljem Ivanom blizu vojaške bolnišnice v ogromni "Rdeči hiši" pri stari, zgornji Čehinji. Davorin je mislil početkom, da bo živel s svojim denarjem najmanj tri mesece kakor grof. Stanarina, vpsinina, priprava za seširanje, knjige in — zdravi kranjski želodec, vse to ga je počilo kmalu, kakšen revež je dijak, ki jo primaha z enim samim stotakom na Dunaj in se nima nadejati od doma nobene podpore. Stariši so že imeli, pa niso hoteli. Tudi premožna, brunna teta Jera se je jezila, da se ni maral poduhoviti. Hudo se ji je zameril, če, ko ni hotel biti več Martin, ampak Davorin in je torej stare izkušene svetnike tako pohujljivo deval v nič.

"Davorin! I kakšen svetnik pa je to in v kateri pratiki neki stoji?" je godrnjala. "Jemnasta vendar! Brez pravega patrona je šel fant na visoke šole! Treba bo mnogo moliti za izgubljeno dušo, morda se nevrni spak vendarle še izpreobrne v Martina in gospoda."

Davorin je skoparil in varčeval, kar je le mogel; ali naglo mu je ginil grož za grošem. Iskal je inštrukcij, se pomajal po časnikih za pouk v francosčini in steno-grafiji, pa nikjer ga niso sprejeli, lasi je imel odlična spricvala. Vendar ni obupal. Šel je naravnost k profesorju Albertu in mu povedal odkritosrečno, kako se ima; prosil ga je priporočila.

Albert se je nasmešnil in mu dejal: "Kajpa, če sem vas s tistim govorom zapeljal k medicini, vam moram že malo pomagati!" Zapisal je nekaj besedi na svojo posetnico in velel Davorinu, naj gre z njo k profesorju Z.

Ta ga je poslal zopet k drugemu gospodu, ki mu je rekel, naj nekoliko potrpí, zdaj da je vse oddano.

Davorin je imel le še sam goldinar. Z njim je živel cel teden od samem kruhu in pečenem krompirju, kupljenem na cesti pri Kranju-kostanjariju. Po zemlje je hodil k debeli Dunajčanki. Vselej je pogledal, če ni nikogar v prodajalnici, potem je šele vstopil. Dobrosrčna žena je kmalu spoznala njegovo bedo; včasih mu je zavila namesto kruha kos pogache v papir.

Pisal je teti Jeri nastopno, res drobno pisemce:

Ljuba teta!
Stradam.
Z lačnim pozdravom
Vaš odkritosrečni nečak
Davorin.

Teta Jera mu je odgovorila s pravtako drobnim pismom:

Ljubi Martin!
Le stradaj v božjem imenu, le, saj nisi hotel živeti bolje.
Prav lepo Te pozdravlja
Tvoja odkritosrečna teta
Jera!

Pisal ji je drugič:

Preljuba teta!
Presneto Te stradaj!
Ves lačen Vas pozdravlja
Vaš odkritosrečni
Davorin.

Teta trdoglavka pa mu je odgovorila tako-le:

Ljubi Martin!
Le stradaj prav presneto! Zakaj pa nisi hotel v lemenat? Nejevoljna Te pozdravlja
Tvoja odkritosrečna teta
Jera.

Poizkusil je še v tretje in ji naznanil, da strada kakor devet do-
reslih volkov; zdaj pa ni dobil nobenega odgovora. Tako je pone-

halo zanimivo in kratkočasno dopisovanje med odkritosrečno teto in odkritosrečnim nečakom.

Naposled pa se je Davorinu vendar zasmešnila sreča. Poverili so mu pouk dveh porednih dečkov v aristokratski rodbini. Obdržali so ga vse leto. Drugi semester je dobil ustanovo. Zdjaj se je oddahnil vsaj nekoliko.

Prve velike počitnice je ostal na Dunaju pri odvetniku za stenografa. Sestrici Lenki je poslal svilen robeč. Teta Jera se je čudila in prekrizavala.

"Da se le fant ne bi bil morda zapisal v krivo vero!" je ugibala. "Jemnasta vendar!"

Tako je prestradal pet semestrov in naredil prvi rigoroz. In zopet se mu je nasmešnila nepričakovana sreča.

Zimskega dne je srečal pred kliniko profesorja Alberta ob njegovi kočiji.

"Čakajte malo, mladi Slovenec!" mu je zaklical učenjak. "Ali že imate praktikum iz anatomije?"

"Ves prvi rigoroz, gospod dvorni svetnik!"

"Bene! S kakšnim uspehom?"

"V obeh praktičnih preizkušnjah z odliko."

"Valde bene! Ali znate morebiti francosko?"

"Znam, gospod profesor!"

"Optime! Pridite jutri po mojem predavanju k meni. Servus!"

Davorin bi bil od veselja kmalu sam rekel "Servus!" V pravem času pa se je ugriznil v jezik in ko se je poklonil, je bila Alberta tova ekipaže že daleč.

Drugi dan mu je povedal profesor, da se želi stari francoski priime P. učiti anatomije. Ako hoče Davorin prevzeti pouk, naj se gre takoj ob treh popoldne predstaviti, priporočen da je že.

Točno ob določeni uri je stopil Davorin poln pričakovanja in radovednosti v palačo, ki je pred njim čakal eleganten voz. Krenil je po kamenitih stopnicah, obloženih z debelo preprogo, v prvo nadstropje in pritisnil na gumb. Odprl mu je star križegled sluga in ga zaspano vprašal, kaj želi. Kar pa so se otvorila visoka vrata spredaj in iz sobe je prišlo dekle, mlado, tako ganljivo lepo mlado dekle, da je Davorin zatrepalo srce od radosti in občudovanja.

Obklečena je bila v ruskozeleno zinsko obleko. Njen podolgast, okrogli obraz, sveže bil in rdeč kakor breskov cvet, je izražal mir in energijo. Gosti črni lasje so ji okrožali belo čelo in velike temne oči so se iskriše v ognju prve mladosti. Bujno, vitko dekle je imelo menda komaj šestnajst let. V majhnih orokavičnih rokav je držala na jermenu svetle drsalke. Za trenutek sta obstala oba. Davorin in ona, kakor prikovana. Neokretno se ji je odkril in predstavljal. Obenem je prišla na hodnik druga gospodična, mnogo starejša in s precej velikim nosom. "Miei, počakaj no!" je vpila za mlajšo.

"Ali se naj mu predstavim tudi jaz?" je vprašala mlajša svojo prijateljico po francosko.

"Ne, ni treba", je odgovorila starejša.

"Prosim vas, gospodična, bodite tako ljubezni!" je prosil Davorin v gladki francosčini. Zardeli sta obedve.

"No, saj je gospod že tako slišal moje ime", je dejala mlajša. "Kaj želi gospod?"

"Pozvan sem k priemu P."

"Ah, v tej hiši ni nobenega princa. Tukaj je številka dvanaest."

"Oprostite, prosim! Zmotil sem se. Klanjam se!"

"Z Bogom!"

"Ali je lepa?" si je mislil Davorin, ko je gledal za njo. "Ali je lepa!"

Davorin je bil primen všeč, še bolj pa prime Davorinu, ker mu je plačal kar za pol leta naprej šest stotakov. Francoski kavalir pa se je hitro naveličal suhoparne osteologije in ga jel izpraševati druge reči. Ko mu je Davorin povedal, s kakšnimi ovirami se je bojevali njemu in mnogim drugim slovenskim vsenčičišnikom, se prime ni mogel načuditi njih vstrajnosti.

Davorin pa je poslal zdaj materi židano ruto in sestrici zlat križec s svilenim trakom. Teta Jera je odpirala usta in oči in tako preudarila, da je Davorin navzlic vsem hudičevim izkušnjam le še ostal dober kristjan, sicer ne bi pošiljal domov križa.

"Bržkore je zadel terno, saj tam na visokih solah uganejo vse, tudi prave umare. Jemnasta! Jemnasta!"

Takoj od princa si je šel Davorin kupiti drsalke in iskal Miei po

več drsalcih. Naposled jo je našel na prostranem ledu ob Dunajščici. Že oddalec je zagledal njeno zeleno obleko. Miei je bila sama. Takoj je bil pri njej; odzdravila mu je prijazno.

"No, kaj dela veš prime?"

"Pravzaprav nič, kakor vsak prince. Najel me je za anatomijo. Pa že po prvih desetih minutah me je začel izpraševati, kako je to in to tam doli pri nas na Slovenskem."

"Kaj?" se je začudila gospodična. "Gospod je Slovenec?"

"Zakaj me gledate tako presenečeno? Saj smo Slovenci takorekoč tudi ljudje!"

"Potem izvolite se meni kaj povedati o svoji domovini, gospod doktor! Voziva se skupaj!"

Pripovedoval ji je o svoji očetniji, hvalil krasoto rek, jezer, poljan in gora ter se sam čudil, da mu teko besede tako kar same po sebi.

Prekmalu je prišel čas ločitve. "Moihi bom, da ne bo južnega vremena", je vzdihnil in ji pogledal v krasne oči.

"Jaz — tudi!" je zašepetala in se nasmešnila.

Tako sta se shajala z vročima srcema na mrzlem ledu... Obadva sta čutila, da se ljubita neizmerno. Oddalec je prijatelj Ivan večkrat gledal veseli mladi par.

"Kaj pa, če se staja led?" jo je vprašal nekoč.

"Mislim sem že o tem. Mislim, da bi prosila papana, naj mi najame učitelja za ta ali oni predmet, in oglašili bi se vi!"

"Z največjim veseljem!"

"Dobro. Izberimo torej steno-grafijo!"

Stari Barnes je izpolnil hčeri edineci vsako željo. Davorin in Miei sta se torej kmalu začela učiti steno-grafije. Bila sta sicer sama, ali v sosednji sprednji sobi je bil postavljen stražnik, stari zašpani sluga Peter.

Toplega pomladanskega dne je kazal Davorin svoji učenci okrajške. Vstala je bila s stola in se pripognila bliže k njemu. Čutil je njene laske ob sencu, čutil je njeno lahko, vonjavo sapo. Pogledal ji je v oči in videl, da ni gledala na papir, ampak njemu v obraz. Naenkrat je vstal. Povesila je trepalnice. Stopil je bliže in se drhtaje sklonil k njej. Počasi je privedlignil njeno glavičico in jo poljubil na bujne napol odprte ustnice. Stresla se je in zakrila obraz z majnimi belimi rokami.

"Ali si huda? Poglej me, Miei!"

Pogledala ga je; solze so blestale v njenih očeh.

"Ali me ljubiš?"

Odgovorila mu je s poljubom in ga vprašala: "Ali me boš vedno ljubil?"

"Vedno! Vedno!"

"Ali — ti si kristjan, jaz pa sem — judovsko dekle", je rekla resno.

"Miei ni židovsko ime. Gotovo je tudi tvoji gospe mami tako ime?"

"Ne, moja rajna mama je bila Rusinja; ime ji je bilo Malanja. Mene pa kliče papa vedno po hebrejsko: Mirjam, to je Marija."

"Tudi jaz te bom imenoval od sedlej vedno Mirjam! Ali bi se po kristjanila?"

"Zate bi storila vse", je odgovorila in ga poljubila.

Odslej je živel Davorin kakor v omotici. Nekeč je zvedel, da je stari Barnes, Mirjamini oče, malone milijonar. Zbal se je, da ne dobi njegove edince. Mirjam pa ga je takoj pomirila. Naj le dovrši svoje študije, ga je junačila, potem pa naj pride prosit za njeno roko. Če papa ne dovoli, pa — uideita!

Davorin se je še bolj poprijel učenja. Prime mu je izdavnica odpovedal, ker si je zamislil, da ga preveč zebe na Dunaju in da se mora iti gret v Italijo. Za "odškodnino" mu je plačal še tristo goldinarjev v zlatu.

Konec desetega semestra je naredil Davorin ves drugi rigoroz in začetkom enajstega vse tri praktične izpite tretje preizkušnje. Smejal se je, kadar je pomislil, kaj poroče brunna teta, kadar pripelje domov lepo Mirjam, izpreobrnjeno dušo!

Toda prišlo je drugače. Nekega dne je dobil od ljubice to-le pisemce:

Preljubi, edini moj Davorin! Ko to bereš, sem že daleč od Tebe. Moj ubogi papa je izgubil vse premoženje. Ne mogla bi Ti prinesiti nobene dote in Ti ne bi mogel izvršiti svojih načrtov. Vračam Ti torej dano besedo. Ljubila pa Te bom vedno. Bodi srečen! Tvoja Mirjam.

Davorinu je jelo suneti v glavi, koje to bral. Kakor omamljen je taval okoli. Poizvedoval je, kam je šla, pa vse zastoj! S prijateljem Ivanom ni govoril drugega nego o svoji ljubici, ki mu jo je bil predstavil pred kratkim. In jel je pijančevati in ponočevati.

Naenkrat pa se je vtopil iznova v knjige in promoviral so ga za doktorja prej nego so se nadejali kolege. Toda ponočevanje in napori s študijami sta mu podkopala zdravje. Vidno so mu pešale moči.

Lepega pomladanskega dne je šel njegov tovariš Ivan iz kavarn; kar je zagledal v travnjaku — Mirjam. Bila je še krasnejša kakor prej; na pikantnem obrazu ji je igral srečen nasmehek. Davorinov rojak je skočil hitro k njej na voz. Povedala mu je, da je dobil njen papa od prijateljev posojilo in začel novo trgovino; ona pa da se polje k Davorinu. Zvedela je, da je že naredil doktorat, in takrat da se je jokala in smejala od veselja vso noč.

Spremlil jo je k prijatelju. Medpotoma ji je razodel, da je Davorin hudo bolan.

"Davorin!" je vzkliknila bolestno, ko ga je zagledala tako bledega v postelji. Dvignil je glavo. Oči so se mu zaiskrile, obraz mu je zalila hipna rdečica, blede svet mu je trepetal okoli čela, ki je bila na njem zapisana smrt.

"Ti si prišla, Mirjam, in jaz moram umreti", je dejal s hripavim glasom.

Mirjam je planila k njemu, mu ovila bujne mehke roke okoli vratu in ga vroče poljubljala na čelo, oči, usta.

"Mirjam, ne poljublaj me! Ali se ne bojiš...?"

Zakajljal je votlo.

"Ni se ne bojim!" je odgovorila in ga poljubljala še strastneje. Ihtela je, mu božala lice, mu gladila lase, mu popravljala zglatnico. Sree se je krečilo prijatelju. Odsel je za nekaj časa.

Ko se je vrnil, je bila Mirjam v kuhinji pri Davorinovi gospodnji.

"Vse vem!" je kriknila, vrnivši se k bolniku. "O, da ne bi bila pisala tistega pisma! Samo jaz sem kriva tvoje boleznii!"

Teško sta jo pomirila. Ivan jo je spremlj domov in se vrnil k tovarišu.

"Ljubi moj", mu je dejal bolnik, "Mirjam ne sme več k meni, če ne, res dobi bolezen. Svoje ropotije imam že vse v kovčegih, ker sem nameraval odpotovati precej po promociji. Toda, kakor bi vedel, da jo vidim še enkrat — zadržavalo me je nekaj neznaega. Tako težko bi umrl tukaj! Pomagaj mi še danes na južni kolodvor, lepo te prosim! V Ljubljani me čaka brat. Če že moram umreti, naj umrjem vsaj doma!"

Zastoj mu je ugovarjal kolega. Odpeljal se je. Čez dober teden je dobil Ivan s Kranjskega telegram, da je Davorin umrl za tuberkulozo.

Drugi dan pa je prišel po Ivana stari Peter in ga vedel k Mirjam.

Sedela je pri oknu in mu mokče podala pismo; tu je stalo s slabotnimi potezami:

Ljuba Mirjam! Zlata moja ljubica! Odpusti mi, da sem Ti povzročil toliko bridkosti! Moje minute so štete. Moja poslednja misel si Ti, ljubica! Z Bogom! Z Bogom, moja zlata, edino ljubljena Mirjam! Poljubljaj Te tisočkrat. Tvoj Davorin.

Molče je vzela zopet list in gledala topo skozi okno. Ni se ganila. Imela je smrt v sreč.

Drugi teden je bil Ivan pri predavanju profesorja Kraft-Ebinga, ki je razlagal o neozdravni bolezni umobolnega dekleta. Nekaj trenutkov pozneje so privedli pred dijakke mlado bolnico, ki je bil profesor prej govoril o njej. Bila je lepa Mirjam.

Iščem svojega prijatelja FRANKA GREBEL. Doma je iz vasi Pristava na Notranjskem. Pred 8. meseci sva bila skupaj v Collinwood, O. Prosim, če kdo ve za njegov naslov, da ga mi javi, ali naj se pa sam oglasi svojem prijatelju. — Frank Mezegec, 663 East 160th St., Collinwood Sta., Cleveland, Ohio.

Rad bi izvedel za naslov PAVLA MEZNAR. Doma je iz Sobanji pri Podgradu na Primorskem. Prosim cenjene rojake, če kdo ve za njegov naslov, da ga mi javi, ali naj se sam oglasi. — Jacob Tomazič, Box 44, Mayburg, Pa. (14-15-3)

Kje je moj prijatelj ANTON VRTAČNIK, podomače Rjasov iz Podgore pri Smartnem na Sp. Štajerskem? Za njegov naslov bi rad zvedel: A. Fedran, Box 282, Middleville, N. Y. (14-15-3)

†
NAZNANILO IN ZAHVALA.

Tužnim sreeom naznanjamo sodnikom, prijateljem in znancem žalostno vest, da nam je nemila smrt odvzela ljubljeno ženo ozir. mater in sestro

IVANO SUPANČIČ.

Zemeljske ostanke smo zakopali dne 2. marca na katoliškem pokopališču v Export, Pa.

Pokojujca je bila članica društva sv. Jožefa št. 58 J. S. K. J. Iskrena hvala članom tega društva ter ostalim rojakom in rojakinjam, ki so jo obiskali in spremlili k večnemu počitku.

Ranjika je bila rojena v vasi Kleče na Dolenjskem. Bila je ljubljena žena in skrbna mati svojih otrok. Ostane naj vsem v dobrem spominu in Tebi, draga, naj bode lahka taja zemlja!

Zalujoči ostali:

Ignacij Supančič, soprog. Marija, Ana, Kristina in Albin, otroci. Josip in Frank, brata. Cecilija, Marija in Manca, sestre.

S. R. Export, Pa. Box 85.

INČE SE

delavce za delati v usnjarni. Dela plača in stalno delo.

C. Moench Sons Company, (12-2 v d) Gowanda, N. Y.

Kje je moj mož GREGOR KOS? Po poklicu je krojač, majhne postavne, precej velikih brk in širokih pleč. Doma je blizu Tolmina na Primorskem. Oči imajo sive ter govori slovenski, nemški in za silo tudi angleški jezik, je tih človek. Kdor izmed rojakov ve za njegov naslov, naj ga mi blagovoli naznaniti, za kar mu bom hvaležna, ali naj se pa sam javi, ker poročati mu imam več zelo važnih stvari. On ve, kaj izgubi, ako se ne oglasi. Mrs. Apollonia Kos, 859 Washington St., Akron, Ohio. (11-14-3)

Rojaki!

Columbia gramofone in slovenske plošče je dobiti vedno pri:

IVAN PAJK, 156 Chestnut St., Conemaugh, Pa. 25 Pšite no cenik. 24

NAZNANILO.

Rojakom v Lorain, Ohio, in o koliki naznanjamo, da jih bo obiskal naš zastopnik

JOHN KUMER, ki je pooblaščen pobirati naročeno za list Glas Naroda. S spoštovanjem Upravnništvo Glas Naroda.

OGLAS.

Cenjenim rojakom priporočam svoja

NARAVNA VINA.

iz najboljšega grozdja.

Najboljše staro belo vino Riesling 10 gal. \$6.50, 27 do 28 gal. \$15.50, 50 gal. \$27.50. Staro rdeče vino Zinfandel 27 do 28 galon \$14, 50 galon \$25. Lansko belo vino 27 do 28 galon \$14, 50 galon \$25, rdeče vino 27 do 28 galon \$12.50, 50 galon \$22.50. — 100 proof močan tropinjevec 4½ gal. \$12, 10 gal. pa \$25. Pri omenjenih cenah je všteti tudi vojni davek za vino. — Potovalni agent je rojak M. Žugel. S spoštovanjem S. JACKSE, Box 161 St. Helena, Cal.

EDINI SLOVENSKI SALOON v Duluth, Minn.

Rojakom Slovincem naznanjam, da se nahaja moj SALOON pol bloka od Union postaje na desni strani W. Michigan St. št. 413. Za obilen pomeest se priporočam JOS. SCHARABON

NAZNANILO.

Članom društva sv. Alojzija št. 36 J. S. K. J. v Conemaugh, Pa., se naznanja, da se polnoštevilno udeležje prihodnje redne mesečne seje. Rešiti imamo več važnih točk in tudi volitev novega oskrbnika. Torej na svidenje 19. marca! Naj nobeden ne ostane doma brez važnega vzroka!

Frank Pushnik, tajnik. (13-14-3)

POZOR, Slovenci v La Salle, Ill., in okolici!

Kadar potrebujete kočije za pogrebe, ali krste, voznička za prevažanje pohištva, ali potrebujete premoga, pokličite telefon štey. 418 W. in jaz vam takoj postrežem. Se vam vlnjudo priporočam JOHN ŠETINA, 1142 — 5th St., La Salle, Ill. (9-24-3)

DOMAČA NARAVNA OHIJSKA VINA prodaja

JOSIP SVETE

1780-82 E. 28th St., Lorain, Ohio.

CONKORD RDEČE VINO \$25.00 barrel DELAWARE BELO VINO \$35.00 barrel

Pri manjših naročilih cena po dogovoru. Vina so popolnoma naravna, kar jamčim. Naročilu je pridejati denar ali Money Order.

Dalmatinsko-Kalifornijska vinarska zadruga

Edino domače vinarsko podjetje z velikim skladiščem v mestu New Yorku. Naše vina, kakor tudi žganje so naravna, zdrava, in najboljše vrste. Delamo jih po domačem načinu. Prodajamo jih po sledečih nizkih cenah: V zalogi imamo tudi vsakovrstna vina in likerje.

CENE ZA SOD VINA:

(Claret) 52 galon samo \$26.00
(Zinfandel) 52 galon samo \$28.00
(Barbera) 52 galon samo \$32.00
(Burgundy) 52 galon samo \$35.00

BELO VINO

(Riesling) 52 galon samo \$35.00
(Hock) 52 galon samo \$35.00
(Sauterne) 52 galon samo \$37.00

VINSKO ŽGANJE

Sod 25 do 28 galon \$2.15 galona
Sod 50 do 52 galon \$2.10 galona

ZA TRGOVCE SO POSEBNE CENE.

ZA VSAKO POŠILJATEV JAMČIMO. Samo za GOTOV DENAR. Pošljite po Money Orderu ali v priporočilnem pismu na sledeči naslov: DALMATINSKO-KALIFORNIJSKA VINARSKA ZADRUGA 140 Liberty Street, Ap. A. New York, N. Y.

Velika zaloga vina in žganja.

MARIJA GRILL

Prodaja belo vino po 70c. gallon
crno vino po 60c.
Drobnik 4 galone za \$11.00
Brinjevec 12 steklenic za \$12.00
" 4 galone (sodček) za \$16.00

Za obilno naročbo se priporoča

Marija Grill, 5308 St. Clair Ave., N. E., Cleveland, Ohio.

Frank Petkovšek

Javni notar (Notary Public) 718-720 MARKET STREET WAUKEGAN, ILL.

PRODAJA fina vina, izvrstne smotke, patentirana zdravila. PRODAJA vožne iltke vseh prekomorskih črt. POŠILJA denar v stari kraj zanesljivo in pošteno. UPRAVLJA vse v notarski posel spadajoča dela. 6102-04 ST. CLAIR AVE., CLEVELAND.

'KRACKERJEV' BRINJEVEC

je najstarejše in od zdravnikov pripoznano kot najboljšo sredstvo proti notranjim boleznim

Cena za "BRINJEVEC" je: 6 steklenic \$ 6.50 12 steklenic 13.00

V ZALOGI IMAMO tudi čisti domači TROPINJEVEC in SLIVOVKA kuhana v naši lastni destilaciji. Naše cene so sledeče:

Tropinjevec per gal. \$2.25, \$2.50, \$2.75 in \$3.00
Silvovitz per gal. \$2.75—\$3.00
Tropinjevec zaboj \$ 9.00
Silvovitz zaboj \$13.00
"66" Rye Whiskey 5 let star, zaboj \$11.00

Rudeča Ohio vina per gal. 35c., 60c., 65c.
Catawba in Delaware per gal. 75c.—\$1.00.
Za 5 in 10 gal. posodo računamo \$1.00, za 25 gal. \$2.00, za večja naročila je sod zastoj. Naročilu naj se priloži denar ali Money Order in natančen naslov. Za pristnost pijate jamčimo.

The Ohio Brandy Distilling Co. 6102-04 ST. CLAIR AVE., CLEVELAND, O.

EMILE GABORIAU:

GOSPOD LECOQ

30

(Nadaljevanje).

Gospod Tabaret, ugleden posestnik, katerega je hotel Lecoq vprašati za svet, je bil na policijski prefekturi slavnoznani po svoji čudoviti bistroumnosti. S tem pa seveda ni rečeno, da je imel kake zveze s prefekturo ali da je bil uradnik. Če je razjasnil kak poseben zagoneten slučaj, so mu nakazali veliko nagrado, toda ni vzel nikdar niti belica. — Rekel je, da je to njegova privatna zabava.

Pršla je oskrbnica in odvedla detektiva v Tabaretovo spalnico. Tabaret je bil debel, postaren možakar. Kdor bi ga sodel po njegovi zunanosti, bi rekel, da je to največji butec na celim svetu.

Ko ju je opazil, je vzkliknil:
— Dober dan, prijatelj Lecoq. — Dober dan, stari Absint! — Torej sta se me vendar spomnila in me prišla obiskat.

— Po svet sva prišla k vam, gospod Tabaret.

— Ah, ah! —
— Neki obtoženec naju je pred par urami nesramno potegnil za nos.

— Strela božja! — Potemtakem je bil pa premeten dečko!

— Tako premeten, da bi znal rekel, da je s hudobo v zvezi!

— Moj Bog, kakšni ste dandanašnji detektivi. — S premeten- ei imata opraviti, pa se pritožujeta! — Pametni lopovi izumirajo.

— Detektiv, ki zasleduje kakega pametnega, mora biti vesel in zadovoljen. — To se mu ne pripeti vsak dan. — Česa je pa obdolžen?

— Tri osebe je usmrtil.

— Oho, oho! — se je začudil Tabaret. — Kje pa?

— V neki gostilni pri Irvy.

— Ali pri "Grenadirju"? — V časnih sem bral.

— Da, pri "Grenadirju."

— Nek Maj, kaj ne? — Prijatelj Fanferlot mi je prišel povedat.

Omenil je tudi, da ti zatruje, da Maj ni komedijant. — In tebi, prijatelj, se poveril preiskavo? — Prav dobro. — Povej mi vse, kaj se je zgodilo.

Lecoq mu je povedal vse podrobnosti. — Od takrat, ko so vdrl detektiv v krmo pri "Grenadirju", pa do takrat, ko je odšel s policijske stražnice, ker ni našel Tovarša.

Ko je Lecoq pripovedoval, je oče Tabaret popolnoma pozabil na svoje bolečine. — Skoda, da mene ni bilo zraven — je večkrat zamrmral in si zakril z rokami obraz.

Ko je Lecoq vse povedal, je Tabaret vzkliknil:

— Res, to je lepo! — Z eno besedo rečeno — Prusi prihajajo!

— Lecoq, čestitam ti. — Ti si najboljši detektiv, kar jih poznam.

— Najbolj neumen ste hoteli reči, kaj ne?

— Ne, ne, prijatelj, motiš se! — Pri Bogu, moje staro sree si popolnoma oživel. — Zdaj, ko imam tako dobrega naslednika, rad umrjem.

— Oh, ta Gevrol, ki te je izdal — izdal te je, to ti jaz rečem, ni vreden, da bi pošten človek pjunil predenj. — Mu bom že jaz pokazal, le čakaj.

— Dobri ste, gospod Tabaret, predobri. — Toda, kaj naj počnem? — Maj je izginil, jaz bom izgubil službo pri policiji.

— Ne boj se! — Svojo besedo ti dam, da se ti ne bo nič zgodilo.

— Samo prevzeti se ne smeš, če te pohvalim. — Dobro, jako dobro si se bavil s slučajem, pa bi se lahko še boljše. — Se veliko boljše, da veš! — Izvanredno si nadarjen! — Nos imaš kakor lovski pes, samo malo previhra si. — Z eno besedo rečeno: — Mlad si še! — Čakaj, da ti povem. — Napake si delal, kotle si streljal, da je bilo groza. — Hohohoho!

Starce se je zakrohotal, Lecoq je pa povesil glavo.

— Povedal ti bom, kje si napravil napako. — Trikrat si imel priliko izvedeti kdo je Maj, pa si jo trikrat zamudil, da veš. — Zadeva je povsem enostavna.

— Toda gospod Tabaret. —

— Pst! Tiho! Molči, moj sin! — Čakaj, da ti povem. — Preveč zaupanja si imel vase. — Mislil si, da si ti najbolj pameten, pa nisi.

— Le meni vrjemi, da nisi.

Lecoq si mu ni upal pogledati v oči.

— Rekel sem, da si še mlad in zagadelj ti moram oprostiti napako. — Bil si kakor ribič, ki lovi postrve, pa vjame ščuko in je ž njo zadovoljen.

— Saj si nisem nikdar domisljal, da kaj znam — je odvrnil Lecoq.

— Seveda, saj si nemoreš domisljati, ker ničesar ne znaš. — Ali res misliš, da si je Escorval zlomil nogo? — Ali res misliš, prijatelj?

— Če res misliš, potem nimaš pameti v svoji lobanji.

Lecoq ga je presenečen pogledal in zajecal:

— Tudi meni se je malo čudno zdelo.

— Kaj se ti bo čudno zdelo, misliš si, pa basta!

— Zakaj je pa rekel, da si jo je?

Tabaret se je vzravnil v postelji in vzkliknil:

— Kako? — Ti me kaj takega vprašaš? — Ti, ki hočeš biti moj naslednik? — Zberi tisto mrvico pameti, ki jo mogoče še imaš in pre-misli. — Postavi se na stališče sodnika. — Recimo, da si ti preiskovalni sodnik in da je tvoja naloga zasliševati obtožena. — Obtožen- ca pripeljejo k tebi. — Dobro, k tebi ga pripeljejo. — Kaj bi ti na- pravil, prijatelj, če bi zagledal pred seboj svojega največjega so- vražnika ali svojega največjega prijatelja, obločenega v razeapane cunj? — Kaj bi napravil? — To mi povej!

Na to vprašanje ni bilo tako lahko odgovoriti. — Lecoq je dol- go časa premišljeval.

— Če bi bil jaz na njegovem mestu — je odvrnil oče Absint — bi molčal in ne črnil nikomur nobene besede.

— Tudi jaz bi molčal — je odvrnil slednji Lecoq. — Toda, ka- ko mislite, gospod Tabaret, ali Escorval ve, kdo je Maj?

Tabaret je zamahnil z roko in malo je manjkalo, da ga ni udaril po glavi.

— Ti še dvomiš! Ali res dvomiš? — Kakšne dokaze pa zahtevaš?

Ali se ne spominjaš, da si je skoraj v istem času zlomil sodnik no- go, ko se je hotel obtoženec usmrtiti? — Jaz nisem imel priložnosti, da bi bil poleg kot si bil ti, pa vseno lahko povem, kaj in kako se je zgodilo. — Poslušaj, torej.

Ko je Escorval preiskal krmo pri "Grenadirju" je šel v jetni- šnico in zapovedal odpreti Majevo celico. — Moža sta drug drugega spoznala. — Hotela sta se malo pogovoriti, pa se nista mogla, ker je bil navzoč tudi zapisnikar. — Ko je Escorval odhajal, je mislil sam pri sebi: — Tega človeka ne morem soditi, ker ga smatram sovražnik.

— Torej mislite — ga je prekinil Lecoq. — da se sodnik in Maj sovražita?

— Seveda, strela božja, to je vendar povsem jasno! — Če bi bi- la prijatelja, bi si sodnik ne zlomil noge. Maj bi se pa tudi ne posku- šal usmrtiti. — Kaj se je zgodilo naslednji dan? — Namesto Escor- vala je zapazil obtoženec pred seboj drugega preiskovalnega sodni- ka. — V svoje največje presenečenje je opazil, da je njegov sovraž- nik Escorval velikodušen. — Nasmehnil se je, češ, zdaj se še lahko rešim.

— Da, tako je! — Da, tako je! — je vzkliknil oče Absint.

Lecoq ni izpregovoril nobene besede.

Gospod Tabaret je par minut užival svoj triumf in nadaljeval:

— Zdaj pa preidimo k drugim napakam, katere si napravil, pri- jatelj. — Zakaj nisi Polytovo ženo o vsem povprašal? — Saj si imel vendar čas in priložnost. — To si gotovo že sam izprevidel, kaj ne?

— Da, mojster!

— Največjo neumnost si napravil z uhanom.

— Jaz sem poskušal le izvedeti, čegava last je.

— Veliko si poskušal, res, sinko, vsega pa nisi. — Kaj si storil, ko si zvedel, da so vso imovino baronice Watschau prodali na dražbi?

— Kakor veste, sem šel k notarju, kateri je vodil dražbo.

— Lepo! — In potem?

Pregledal sem izkaz prodanih predmetov, toda v izkazu ni bilo ne duha ne sluha o kakem uhanu. — Tedaj sem pa izgubil sled.

Oče Tabaret je triumfiral.

— Prav, prav! — Sled si izgubil, seveda. — Če uhan ni bil o- menjen v izkazu, je jasno, da ga baronica ob svoji smrti ni več ima- la. — Mogoče ga je podarila, mogoče ga je prodala. — Komu ga je podarila oziroma prodala? — Najbrže kaki svoji prijateljici. — Ti bi lahko brez težave izvedel za vse njene intimne prijateljice. — Ta- ke velike dame imajo pa ponavadi hišne. — Ti si mlad in lep fant, hiš- ne so pa tudi lepe in mlade. — Kaj bi začel z vsako posebej takole kako ljubavno razmerje? — Kaj prijatelj? — Hohohoho! — Vsaki bi pokazal uhan, in gotovo bi bila med njimi ena, ki bi rekla: — Ta uhan je last moje gospodinjice! — Vidiš, takole bi bil prišel na sled.

(Nadaljevanje prihodnjé).

dobite "GLAS NARODA" akosi štiri

meseca dnevno, izvezmiš nedeljo in po-

stavnih praznikov. "GLAS NARODA"

izhaja dnevno na šestih straneh, tako,

da dobita tedensko 36 strani berila, v

mesecu 156 strani, ali 624 strani v štirih

mesecih. "GLAS NARODA" donata

dnevno poročila z bojišča in rame ali-

ke. Sedaj ga sleherni dan razpošiljamo

12,000! — Ta številka jasno govori, da je list zelo razširjen.

Vse osobe lista je organizirano in spada v strokovne unije.

MODERNO UREJENA
TISKARNA GLAS NARODAVSAKOVRSNE TISKOVINE
IZVRŠUJE PO NIZKIH
CENAH,

DELO OKUSNO.

IZVRŠUJE PREVODE V
DRUGE JEZIKE.

UNJSKO ORGANIZIRANA

POSEBNOST SO:
DRUŠTVENA PRAVILA,
OKROŽNICE — PAMFLETE,
CENIKI I. T. D.

VSA NAROČILA POŠLJITE NA:

SLOVENIC PUBLISHING CO.

82 Cortlandt St., New York, N. Y.

Kaj pravijo pisatelji, učenjaki in državniki o knjigi Berte pl. Suttner.

"Doli z orožjem!"

Lev Nikolajevič Tolstoj je pisal: Knjigo sem s velikim užit-

kom prebral in v njej našel veliko koristnega. Ta knjiga zelo

vpliva na človeka in obsega nebroj lepih misli....

Friderik pl. Bodenstedt: Odkar je umrla madame Stael ni

bilo na svetu tako slavne pisateljice kot je Suttnerjeva.

Prof. dr. A. Dodel: "Doli z orožjem" je pravo ogledalo sedanje-

ga časa. Ko človek prečita to knjigo, mora nehoti pomisliti, da

se bližajo človeštvu boljše časi. Kratkotrajno: zelo dobra knjiga.

Dr. Lud. Jakobsen: To knjigo bi človek najraje poljubil,

v dno srca me je pretreslo, ko sem jo prebral.

Štajerski pisatelj Peter Rosegger piše: Sedel sem v nekem

gozdu pri Grieglach in sem bral knjigo z naslovom "Doli z oro-

žjem" Prebral sem jo dva dneva neprenehoma in sedaj lahko

rečem, da sta ta dva dneva nekaj posebnega v mojem življenju.

Ko sem jo prebral, sem začel, da bi se prestavilo knjigo v vse

kulturne jezike, da bi jo imela vsaka knjigarna, da bo je tudi v

Solah ne smelo manjkati. Na svetu so družbe, ki razširjajo Sveto

Pismo. Ali bi se ne moglo ustanoviti družbe, ki bi razširjala to

knjigo?

Henrik Hart: — To je najbolj očarljiva knjiga, kar sem jla

kdaj bral....

C. Neumann Hofer: — To je najboljša knjiga, kar so jih spi-

sali ljudje, ki se borijo za svetovni mir....

Hans Land (na shodu, katerega je imel leta 1890 v Berlinu):

Ne bom slavil knjige, samo imenoval jo bom. Vsekemu jo bom po-

sudil. Ne bi tudi ta knjiga našla svoje apostole, ki bi bili knje

križsvet in učili vse narode....

Financijski minister Dunajski je rekel v nekem svojem gove-

ru v poslanski zbornici: Saj je bila pred kratkim v posebni knjigi

opisana na pretresljiv način vojna. Knjige ni napisal noben voja-

ški strokovnjak, noben državnik, pač pa priprava ženska Berta

pl. Suttnerjeva. Prostim Vas, posvetite par ur temu delu. Mislim,

da se ne bo nikdo več navduševal za vojno, če bo prebral to knjigo.

CENA 50 CENTOV.

Naročite jo pri:

Slovenic Publishing Co.,

82 Cortlandt Street, New York City, N. Y.

NAZNANILO.

Ocajenim naročnikom v Pen-
sylvaniji sporočamo, da jih bo v
kratkem obiskal naš potovalni za-
stopnik

Mr. ZVONKO JAKSHE,
ki je pooblaščen pobirati naročni-
no in izdajati tozadevna potrdila.
Upravištvo "Glas Naroda".

Brezplačen nasvet in pouk
priseljencem.

"THE BUREAU OF INDUS-
TRIES AND IMMIGRATION"
za državo New York varuje pri-
seljence ter jim pomaga, če so bili
oleparjeni, oropani ali če so z nji-
mi slabo ravnali.

Brezplačna navodila in pouk v
naturalizacijskih zadevah — kako
postati državljani Združenih dr-
žav, kje se oglašati za državljan-
ske listine.

Sorodniki naj bi čakali novo-
došlo priseljence na Ellis Island
ali pri Barge Office.

Oglasite se ali pišite:

STATE DEPARTMENT
OF LABOR,
BUREAU OF INDUSTRIES
AND IMMIGRATION.

Newyorški urad:

230, 5th Ave., Room 2012.

Odprto vsak dan od devetih do-
popoldne do petih popoldne in ob
sredah od osme do devete ure
zvečer.

Urad v Buffalo: 704, D. S. Mor-
gan Building. Odprto vsak dan
od devetih dopoldne do petih po-
poldne in ob sredah od sedme do
devete ure zvečer. (1x v t)

Rojaki, naročite se na "GLAS
NARODA", edini slovenski dnev-
nik v Ameriki.

HARMONIKE

bodite kakršnekoli vrste izdelajem in
popravljam po najnižjih cenah, a de-
lo trpežno in zanesljivo. V popravu
zanesljivo vsako pošto, ker sem že
nad 18 let tukaj v tem poslu in sedaj
v svojem lastnem domu. V popravu
vsamem kranjske kakor vse druge
harmonike ter računam po delu ka-
korimo kdo snabeva brass nadaljnje
vprašani.

JOHN WENZEL

1017 East 62nd St., Cleveland, Ohio

Veliki vojni atlas

vojskujočih se evropskih držav in pa kolonij
skih posestev vseh velesil.

Obsega 11 raznih zemljevidov

na 20tih straneh in vsaka stran je 10½ pri 13½ palca velika.

Cena samo 25 centov.

Manjši vojni atlas

obsega devet raznih zemljevidov

na 8 straneh, vsaka stran 8 pri 14 palcev.

Cena samo 15 centov.

Vsi zemljevidi so narejeni v raznih barvah, da se vsak
lahko spozna. Označena so vsa večja mesta, število pre-
bivalcev, držav in posameznih mest. Ravno tako je povsod
tudi označen obseg površine, katero zavzemajo posamezne
države.

Pošljite 25c. ali pa 15c. v znakmah in natančen naslov
in mi vam takoj odpošljemo zaželeni atlas. Pri večjem
odjemu damo popust.

Slovenic Publishing Company,

82 Cortlandt Street,

New York, N. Y.

EDINI SLOVENSKI JAVNI NOTAR

(Notary Public)

v GREATER-NEW YORKU

ANTON BURGAR

82 CORTLANDT STREET, NEW YORK, N. Y.

IZDELUJE IN PRESKRBUJE

vsakovrstna pooblastila, vojaške prošnje in daje potrebne
nasvete v vseh vojaških zadevah. Rojakom, ki žele dobiti
ameriški državljanski papir, daje potrebne informacije glede
datuma izkrcanja ali imena parnika.

Obrnite se zaupno na njega, kjer boste točno in solidno po-
streženi.

Velika vojna mapa

vojskujočih se evropskih držav,

Velikost je 21 pri 28 palcih.

Cena 15 centov.

Zadej je natančen popis koliko obsega kaka država,
koliko ima vojakov, trdnjav, bojnih ladij i. t. d.

V zalogi imamo tudi

Stensko mapo cele Evrope \$1.50.

Veliko stensko mapo, na eni strani Zjedi-
njene države in na drugi pa celi svet, cena \$1.50.

Zemljevid Primorske, Kranjske in Dalma-
cije z mejo Avstro-Ogrske s Italijo. Cena je 15

centov.

Pri nas je dobiti tudi velike zemljevide posameznih
držav, kakor naprimer od Italije, Rusije, Nemčije, Fran-
cije, Belgije in Balkanskih držav. Vsi so vezani v platno
in vsak stane 50 centov.

Naročila in denar pošljite na:

Slovenic Publishing Company,

82 CORTLANDT STREET,

NEW YORK, N. Y.

Zanesljivo pride sedaj

denar v staro domovino.

Do dobrega sem se prepiral, da dospejo denarne pošiljave
tudi sedit, zanesljivo v roke naslovnikom; razlika je le ta, da potre-
bujejo pošiljave v sedanjem času 20 do 24 dni.

Torej ni nobenega dvoma za pošiljanje denarjev sorodnikom
in znancom v staro domovino!

100 K velja sedaj \$13.50 s poštnino vred.

FRANK SAKSER

82 Cortlandt Street,

New York, N. Y.

6104 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.

"GLAS NARODA" JE EDINI SLOVENSKI DNEVNIK V

KORUŽENIH DRŽAVAH. — NAROČITE SE NA NJE!